

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

26. ÅRGANG

NR. 2

SOMMER

2012

Nedlæg Europarådet

Europarådets underorgan for løgnagtig information om racisme, Ecri har udsendt en uhyrlig rapport om menneskerettighedernes tilstand i Danmark. Den består i det væsentlige af udsagn fra de stærkt farvede aktører for mere muslimsk indvandring til Danmark, som mener, at Danmark bliver et bedre land ved at danskerne udskiftes med mellemøstlige kulturberigere - I ved, dem som skaber det fredelige og menneskevenlige Mellemøsten.

Det er bemærkelsesværdigt, at Europarådet har udviklet sig til et propagandaorgan rettet imod europæernes interesser. Men i virkeligheden er forklaringen åbenbar. Europarådets parlamentariske forsamling består overvejende af typer som vore hjemlige socialister og radikale. Det er folk, som ideologisk omfortolker virkeligheden. Selve embedsværket er i det væsentlige folk, som er for dårlige til at være beskæftiget i deres medlemslandes udenrigstjenester.

De laver meget lidt nyttigt arbejde, men de får skyhøje, skattefrie lønninger for det - og medlemslandene slipper for dem hjemme. Jeg har haft arbejdet i Europarådets organer tæt inde på livet - der er meget, som ikke kan tåle en kritisk revision. Det nærmer sig stærkt korruption, at bruge skatteydernes penge på rapporter som den omtalte.

En fremtrædende dansk diplomat sagde til mig: "Intet sted er selvglæden og selvovervurderingen større end i Europarådet."

En nedlæggelse af Europarådet vil højne det almindelige niveau for samarbejde mellem medlemslandene.

Jyllands Postens leder (<http://jp.dk/opinion/leder/article2786655.ece>) er meget præcis."

Citat: Mogens Camre

Højre og venstre

De gamle medier har vendt op og ned på den politiske højre-venstre skala og kalder konsekvent religionskritik for højreorienteret. Det ville undre Karl Marx.

side 3

Er DDF en syltekrukke?

Det frygter en læser, som foreslår, at foreningen sætter skub i en debat om et ægte systemskifte hen imod mere direkte demokrati.

side 5

Alternativet til Breivik

Demokratiske stater er rede til at bringe store menneskelige ofre, når grundlæggende principper står på spil, og i dag er selve den vestlige livsform truet.

side 13

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Keld Rasmussen

Søren Lind Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

Ekstrem rollemodel

I 2006 deltog Yonos Kiros fra Eritrea i en konkurrence udskrevet af Integrationsministeriet om at skrive den bedste grundlovstale om demokrati og integration. Som

jurastuderende vidste den unge mand udmærket, hvordan en sådan tale skulle udformes for at vække behag i det officielle Danmark, og han vandt konkurrencen.

Daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen inviterede derpå den unge mand til at tale ved det traditionsrige grundlovs-møde i TERNDRUP. Statsministeren var fuld af lovord og omfavnede den unge demokratisk sindede rollemodel og møn-

sterbryder, og hånd i hånd sang de to med på "Skuld gammelt venskab renj forgo".

I dag er Yonos Kiros medlem af den fanatiske islamiske orga-

nisation Hitzb ut-Tahrir. Det undrer iflg. BT 14/5 2012 folketingets daværende formand Christian Mejdahl.

Det undrer os ikke i Den Danske Forening. Vi har igennem 25 år advaret imod den afgrundsdybe naivitet, som besjæler de politikere, som burde tage vare på danskernes ve og vel. Intet forhindrer danskerne i at tage sig sammen og skifte dem ud!

HV

Dumpet i nysprog

Af og til glemmer de politisk korrekte at tale nysprog og kommer uforvarende til at sige den utvetydige sandhed. Således Stinne Lyager Bech fra Amnesty International, som i DR-TV-avisen 30/4 kl. 21 sagde om

"danskeren" al Khawaja fra Bahrain: "Han har kæmpet med fredelige midler for forandringer i sit land".

Sit land! Det er altså ikke Danmark.

Når højre og venstre bytter plads

Af Harry Vinter

"Kritikken af religionen er forudsætningen for al kritik", skrev Karl Marx i indledningen til Kritik af den Hegelske Retsfilosofi. Han fortsatte: "Grundlaget for den irreligiøse kritik er: Mennesket skaber religionen, religionen skaber ikke mennesket... Den religiøse elendighed er på en gang udtryk for og protest mod den virkelige elendighed. Religionen er den betrængte skabnings suk, den er en hjerteløs verdens hjerterørelser, den er åndløse tilstandes åndsindhold. Den er folkets opium."

Kritik af religion har da også altid været en hjørnesteen i den socialistiske bevægelses idegrundlag, som det bl.a. kom til udtryk i Socialdemokratiets 1. maj parole fra 1915: *Knæk sablen! Bryd kronen! Styr kirken!*

Religion var for Marx en slags virkelighedsflugt, hvor man i stedet for at gøre noget ved de dårlige materielle vilkår, søger trøst i religionens illusioner.

I vor tid ses denne virkelighedsflugt ikke mindst blandt muslimer, som affinder sig med de elendige levevilkår, som de fleste muslimer lever under, for i stedet at kaste sig ud i "hellig krig" imod "vantro" i håb om at få en herlig fremtid i Allahs himmel omgivet af smække jomfruer.

Det var derfor i fuldkommen overensstemmelse med socialismens idegrundlag og tradition, at en forening, som kalder sig Danish Defence League (DDL), afholdt anti-islamisk demonstration i Aarhus den 31. marts 2012. Demonstrationen burde have fået tilslutning fra en samlet venstrefløj. Men som det er de fleste bekendt, var det det modsatte, der skete. Man kan gisne om, hvad årsagen er.

At skulle tænke selv

Muligvis er den såkaldte venstrefløj i dag fuldkommen løsrevet fra sit socialistiske udgangspunkt og er blevet en

pærevælling af tanketomme "farverige" og "mangfoldige" fraser. For man skal jo være gode og tolerante mod hinanden, - men dog ikke tolerante overfor dem, der kritiserer en intolerant religion; og det gør ondt at se virkeligheden i øjnene. Det var også Karl Marx klar over, da han i sin Kritik af den Hegelske Retsfilosofi skrev:

Socialdemokraterne 1. maj 1915:
*Knæk sablen
Bryd kronen
Styr kirken*

"Kritikken af religionen skuffer mennesket, for at det skal tænke og handle, for at det skal skabe sin egen virkelighed som et skuffet menneske, der er kommet til fornuft, for at det skal bevæge sig om sig selv og dermed om sin virkelige sol. Religionen er kun den illusoriske sol, der bevæger sig omkring mennesket, så længe mennesket ikke bevæger sig omkring sig selv."

Nysprog

Muligvis er venstrefløjen blevet besnæret af fraser, som har berøvet den evnen til at tænke klart. I årevis har samtlige traditionelle medier i samdrægtighed udspytet påstande om islamkritik som værende udtryk for højreorientering, racisme, nazisme, xenofobi, islamofobi.

Da DDL afholdt anti-islamisk demonstration i Aarhus, slog de traditionelle tillægsord slet ikke til for dagbladet Politiken, som ikke blot benyttede benævnelserne "højre-ekstremister" og "ultra-nationalister", men som i den grad havde svært ved at forholde sig til, at det var de "tolerante", som var voldelige, og de "intolerante", som var fredelige, at avisen den 21/5 skrev: *"Politiet har siden marts efterforsket optøjerne i forbindelse med en anti-islamisk demonstration i Aarhus 31. marts. Demonstrationen blev mødt af blandt andet Danish Defence League, DDL, og det medførte uroligheder flere steder i byen."*

Politiken påstår altså, at DDLs anti-islamiske demonstration blev angrebet af DDL!

Politiken og flere andre medier omtalte angrebene på den fredelige anti-islamiske demonstration med passive formuleringer som f.eks. "det kom til sammenstød...". Man kunne med lige så god ret kalde nazisternes angreb på jøderne på Krystalnatten for "sammenstød".

Dæmonisering af religionskritik

Hvorfor denne ryggesløse dæmonisering og fordrejelse af virkeligheden?

Man skal være varsom med konspirationsteorier. Men der foregik efter oliekriserne i 1970'erne - efter krav fra de arabiske olieproducerende lande - en ændring af "tonen i debatten" om islam. EU indførte et "Monitoring Centre on Racism and Xenofobia", som hverken beskæftiger sig med racisme eller xenofobi, men som udelukkende er optaget af at forhindre kritik af islam.

Kritisk omtale af halshugning, stening, overgreb på kristne mindretal osv. forstummede, og samtidig påbegyndtes en folkevandring fra Mellemosten til Europa, som er uden sidestykke i historien.

Fortsættes på næste side

Fortsat fra forrige side

De, som har formået at vende begreberne på hovedet og har haft held til at fremstille religionskritik som noget "højreorienteret", har haft god indsigt i det psykologiske fænomen, som forfatteren Arthur Koestler i sin tid beskrev på denne måde: "Denne rædsel for at befinde sig i dårligt selskab er ikke udtryk for politisk renhed: den er udtryk for manglende selvtilid.... Hvis man er sikker på sig selv, politisk og ideologisk, er man ikke længere bange for at sige, at to gange to er fire, selv om en reaktionær siger det samme."

"Hvis man er sikker på sig selv, er man ikke længere bange for at sige, at to gange to er fire, selv om en reaktionær siger det samme."

Og de reaktionære i den nutidige danske venstrefløjs optik er ikke de muslimer, som ønsker at indføre et samfundssystem i overensstemmelse med forholdene i 700-tallets Arabien, - nej, det er de mennesker, som advarer imod sådanne bestræbelser. Kun de færreste på den danske venstrefløj har format og mod til at sige, at to gange to er fire, hvis nogen, som medierne har udråbt som "højreorienterede", siger det samme.

At acceptere konservative bestræbelser på at indføre en samfundsmæssig overbygning, som hører hjemme på et fortidigt stade af produktivkræfternes udvikling - for nu at tale marxistisk - og at bekæmpe religionskritik er i høj grad et højreorienteret projekt.

Man kan derfor med god ret påstå, at reaktionære kræfter har haft helt til at bytte om på højre og venstre.

Winston Churchill har fået ret i sin profeti, at når fascismen vender tilbage, vil det være forklædt som anti-fascisme.

Fra indbakken

Tak for "Politiken-affæren"

Poul Hansen, der som tak for sin særlige økonomiske støtte til foreningen har modtaget bogen af samme navn, skriver:

"Tak for tilsendte Politiken-bog. Jeg behøver nu ikke noget takkebrev, da det er Foreningen, der burde takkes for et utaknemmeligt arbejde i en fej og fjendtlig verden. Og apropos Politiken. Da jeg i 1983 læste om en udlændingelov, blev jeg målløs. Jeg troede simpelthen ikke mine egne øjne. Det kunne da ikke passe, at et folkevalgt folketing indførte en lov, som det ikke var blevet valgt på og uden at spørge befolkningen, som skal betale økonomisk og socialt.

Jeg mener at kunne huske, at mindst efterfølgende 3 år efter denne ulovlige lov var det ikke muligt i dagbladet Politiken at se artikler eller at få optaget læserbreve, som var kritiske overfor denne lov. Et landsskadeligt organ må man sige. Jeg er sikker på, at Herbert Pundik sikrede sig, at Thøger Seidenfaden inden sin ansættelse også var af den mening, at indvandringskritiske mennesker skulle ned med nakken. Senere fik enkelte allernådigst lov til at ytre sig lidt kritisk, men det er få. Så skulle man tro, at udviklingen ville vende ved næste folketingsvalg. Men godmorgen. En sløv og dum befolkning stemte stort set, som de plejede. For mit vedkommende kunne jeg ALDRIG drømme om at stemme på et parti, der stemte for den udlændingelov. Hvor svært kan det være!

Der skal spares og nedskæres overalt og skatterne osv. sættes i vejret. Der er ventetid på hospitalerne, hvor det vrimler med udlændinge. Alligevel havner udlændingeproblemet et stykke nede på listen, når danskerne bliver spurgt, hvad de prioriterer som værende vigtigst. Forstå det hvem der kan. Jeg er bange for, at der intet er at gøre mod denne ufattelige dumhed. Kunne foreningen ikke fremover droppe udgivelse af bøger og i stedet og i stedet bruge et evt. overskud til at udsende flere eksemplarer af "Danskeren" til flere tilfældige perso-

Hvad skal det ende med?

Under denne titel skriver Keld Anthony fra Vesterbro:

"Forleden dag ville jeg melde mig til et kursus i filosofi på KVUC. Her har jeg i øvrigt haft mange gode kurser i årenes løb, men det er åbenbart slut med det.

Studievejlederen spurgte mig, hvad jeg lavede, og jeg fortalte, at jeg var pensionist, men var uddannet som skolelærer.

- Jamen så koster kurset 8000 kroner. Jeg indvendte, at kurser kun kostede 300-400 kroner. Nej, det var ikke længe tilfældet.

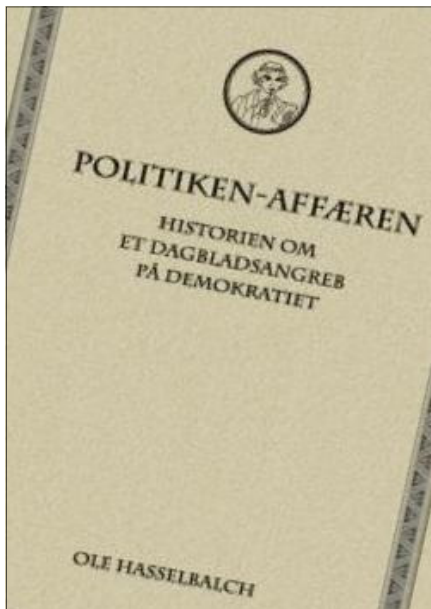
Det er en skandale, at vi ikke længere vægter folkeoplysning højere. Det er en skandale, at man nedlægger skoler og fyrer lærere. Det er en skandale, at nedlægge hospitalsafsnit og fyrer sygeplejersker. Det er en skandale, at pensionister ikke længere kan få hjemmehjælp. Det er en skandale, at to ud af tre arbejdsduelige tyrkere er på overførselsindkomst. Det er rimeligvis også tilfældet med andre etniske grupper?

Mens jeg ventede på at komme til at tale med studievejlederen, sad jeg i venteværelset sammen med 8-9 muslimer. De skulle ikke betale 8000 kroner for et kursus.

Det er på tide, at danskerne vågner op!!!

En af mine venner, som arbejder på stedet, har fået et godt råd fra en af tørklæde pigerne:

Hvorfor arbejder du? Du kan få penge af staten, hvis du er arbejdsløs og går på kursus - og når du er færdig med et kursus, så tager du bare et kursus til."

ner? Ikke fordi jeg tror det hjælper ret meget. Danmarks Radio, Politiken og andre "ytringsfrie" medier skal nok styre debatten."

Haveforeningen Charlottenhøj

Poul V. Jensen fra Aarhus beretter om et indslag på TV-2 Østjylland den 7/4 omhandlende Haveforeningen Charlottenhøj, som er hårdt ramt af hærværk.

En af de berørte kolonihaveejere der interviewes i indslaget er Kenneth Engberg, talsmand for Landsforeningen af Bøsser og Lesbiske. Han udtaler sig ofte om hatecrime mod homoseksuelle, og har flere gange afvist, at det har noget med indvandringen at gøre – det handler mere generelt om skyldes "et stigen-

de problem med intolerance i samfundet".

Det hører med til historien, at kolonihaveforeningens stier er hurtigste vej mellem Frydenlundskvarteret og Trillegården. Delvis transskription af et indslag på TV2 Østjylland, lørdag aften – Kolonihaver hårdt ramt.

Vært: Det er et trist syn der møder mange østjyske kolonihaveejere, når de her i påskedagene begynder på en ny sæson. Flere og flere kolonihaver bliver nemlig udsat for groft hærværk, og i år er det især gået ud over den århusianske haveforening Charlottenhøj, her er der nemlig blevet sat ild til flere huse. ...

Kenneth Engberg, skolelærer: Nogle gange når jeg drejer herfra nede om hjørnet, og er på vej herop af stien, så tænker jeg, nåh – hvad er der sket i dag.

Reporter: Hængelåse, pigtråd, gitre af stål. Foreningens havelåger fortæller deres helt egen historie, om en kolonihave der ikke kan få lov til at være i fred. ... Denne vinter har været særligt slem. ... I alt er fire huse sat i brand. ... Næsten alle 140 huse i haveforeningen er for nyligt blevet udsat for en eller anden form for hærværk. ... Alene i løbet af denne vinter er et utal af vinduer og drivhuse blevet knust. ... Nu har mange har fået nok. En del er begyndt at barrikadere sig og sætte alarmer op, mens andre stritter imod.

Kenneth Engberg: Altså, det er jo den der hygge der er ved kolonihaver, der ikke må gå død.

Den Danske Forening – hvad nu?

Nogle læsere af mit indlæg "Hvor skoen trykker" i foreningens 25 års jubilæumsnummer har muligvis undret sig over, hvad direkte demokrati egentlig har med Den Danske Forening at gøre, måske fordi den demokratiske beslutningsproces i foreningens regi gennem årene ikke har været anvendt i nævneværdig grad.

Det er måske på tide, at man spørger medlemmerne, hvad foreningen skal beskæftige sig med de næste 25 år for at komme nærmere de mål, man i sin tid satte sig, herunder "at sikre dansk levevis". Sagt med andre ord måden, vi gør tingene på eller "menneskers indbyrdes forhold" som samfundsmedlemmer, hvorved vi er fremme ved definitionen på politik.

Mit svar vil være, at der nu kanaliseres reserver til fremme af en folkelig debat om demokratiets vilkår. Det vil næppe klæde Den Danske Forening at komme haltende bagefter, når andre allerede har proklameret det repræsentative demokratis deroute, der i øjeblikket tydeligst afspejler sig i skindebatten om finanspagten (se Grundlovens §42 stk. 1).

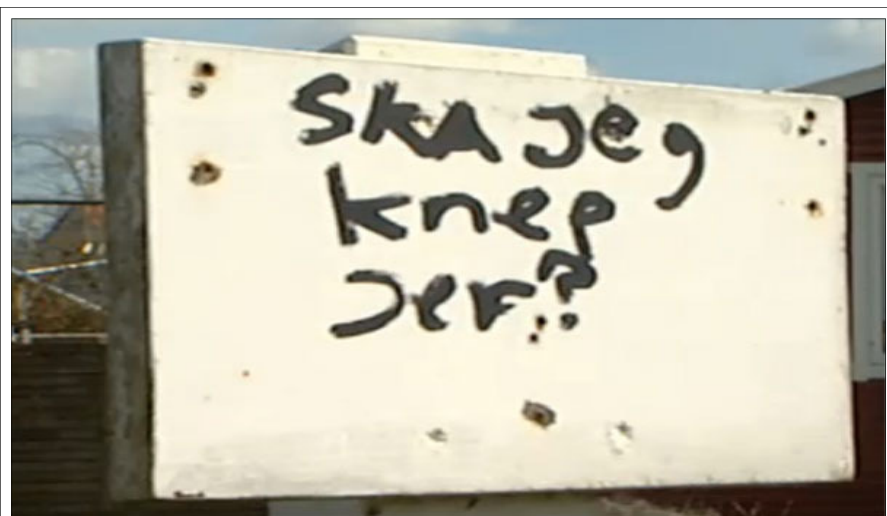
For at gøre en lang historie kort vil jeg opfordre hvert enkelt medlem til at indse det hensigtsmæssige i et opgør med et tilsandet og korrumpierende politisk system. I det mindste kunne vi – gerne sammen med andre grupperinger – være med til at sætte skub i debatten om et på sigt ægte systemskifte hen mod mere direkte demokrati.

Uden denne debat vil vi efter min opfattelse aldrig nå til folkelige afgørelser om vigtige politiske spørgsmål, heller ikke når det drejer sig om fremmedpolitikken.

Lad nu ikke Den Danske Forening blive en syltekrukke!

Højskolen for Direkte Demokrati / DNH.

Forstander Hallstein Bjørnbak

Haveforeningen Charlottenhøj barrikaderer sig med pigtråd og gitre af stål.

Danmarks krig imod Serbien

NATOs og Danmarks angreb på Serbien i 1999 blev begrundet med en massakre, som aldrig har fundet sted

I januar 1999 blev 45 kosovoalbaniere fundet døde ved landsbyen Rugovo i det centrale Kosovo. Den amerikanske diplomat William Walker lod sig straks flyve til stedet i helikopter og erklærede uden videre, at her havde fundet en massakre på civile sted.

Billeder af de dræbte gik derpå verden rundt og blev brugt som begrundelse for NATOs og Danmarks "humanitære krig" mod Serbien.

Nu letter tyske observatører, som var til stede i Rugovo i januar i 1999, deres samvittighed og forklarer, at de billeder af dræbte civile, som blev vist frem som bevis på massakre, var manipulerede.

De viste ikke virkeligheden, som var, at de dræbte var bevæbnede UCK-terrorister, som var faldet i kamp mod serbiske sikkerhedsstyrker. Udeladt var de mange billeder, som viste både våben, ammunition og UCK-emblemer på de dræbtes jakker.

Vi kan hermed slå fast, at Danmark i 1999, på radikal og socialdemokratisk foranledning, deltog i en regulær an-

grebskrig imod et andet europæisk land.

Danmark deltog efterfølgende i at ændre grænser ved at frarøve Serbien 10% af landets territorium, som derpå blev foræret til muslimske indvandrere fra Albanien.

Det stedfundne er i klar strid med folkeretten. Den "humanitære" begrundelse for at bryde folkeretten var fabrikeret.

Kilder:

http://www.ndr.de/fernsehen/sendungen/s-h_magazin/zeitreise/kosovo197.html

<http://dijaspورا.wordpress.com/2012/01/17/scharpings-lugen-vor-einem-millionenpublikum-entlarvt-williwimmer-cdu-jugoslawien-krieg-war-ein-ordinarer-angriffskrieg-es-begann-mit-einer-luge-deutschlands-weg-in-den-kosovo-krieg-e/>

Hvorfor?

Når den "humanitære" forklaring på NATOs og Danmarks militære støtte til muslimske separatisters krig mod de serbiske myndigheder ikke holder vand, trænger spørgsmålet sig på, hvad forklaringen så kunne være. Det gav den fremtrædende amerikanske senator Joseph Biden svar på i en officiel udtalelse i 2005:

If we get Kosovo right, Muslims around the world will be reminded how the United States came to the aid of Kosovo's Muslim population and helped them build a strong, independent, multi-ethnic democracy.

Kilde: http://www.globalsecurity.org/military/library/congress/2005_hr/051108-biden.pdf

Med andre ord: De kristne serbere skulle kanøfles for at skaffe USA nogle billige points i den muslimske verden. Og Danmark tog villigt del i den "humanitære" charmeoffensiv, som bestod i flere måneders bombardement af Serbien inkl. hovedstaden Beograd.

SENDUNGEN A - Z TV-PROGRAMM MODERATOREN SERVICE VIDEOTEXT

SCHLESWIG-HOLSTEIN MAGAZIN

Rezepte
Dorfgeschichten
Fundstücke
Zeitreise
Programmtipps
Moderation
Wir über uns

► NDR Fernsehen 15.01.2012 19:30 Uhr

Zeitreise: Als Beobachter im Kosovo

Henning Hensch hat im Kosovo als Beobachter der OSZE gearbeitet.

Henning Hensch aus Lütjenburg hat viel nachgedacht in den letzten zwölf Jahren. Er ist im Kosovo Teil einer Geschichte geworden, die ganz Deutschland bewegt hat. Eine Geschichte, mit der ganz Deutschland belogen worden ist - sagt er. Henning Hensch war Polizist. Er hatte schon viel gesehen vor diesem 29. Januar

Bahareh er næsten for god til at være sand

En muslimsk kvindes oprør mod mandschauvinistisk undertrykkelse, som nu har fået rodfæste i Sverige.

Af Bahareh Andersson, Lund. Oversat og redigeret af Hans Erling Jensen

Hendes navn er Bahareh Andersson. Hun er ikke bare eksotisk elegant, hun er desuden lynende intelligent og hører absolut til blandt de skarpeste knive i skuffen. Bahareh er oprindelig fra Iran, men flygtede fra det blodige regime som ung til Sverige, hvor hun bor i Lund sammen med sin svenske mand – deraf Andersson! Bahareh har de sidste år slået sit navn godt og grundigt fast som en revsende samfundsdebattør, der ikke har det mindste behov for at pynte på sandheden i nogen sammenhæng.

Den følgende tekst er fra et foredrag om ”æreskultur og æresbegreber”, som Bahareh holdt i Malmö i Tryckfrihetskållskapetets regi onsdag den 18 april 2012. Jeg håber, at jeg bare har fået med en lille del af den patos, den indignation, som Bahareh udtrykte den pågældende aften overfor de mange andægtigt lyttende tilhørere.

Bahareh Andersson er bestemt værd at lytte til – selv når det er på skrift!

Intet er mere æreløst end æreskulturen!

Tyve piskeslag for Robin Hood

Jeg kommer aldrig til at glemme de frygtelige oplevelser, som fik mig til at flygte fra mit hjemland for mange år siden. Jeg plages dagligt af minderne fra mine ungdomsår i Teheran.

I firserne, efter shahens fald, lærte jeg, at som pige leger man ikke med drenge! Man klatrer ikke i træer, og man cykler ikke. Det kunne jo medføre, at jeg mi-

stede min mødom. Jeg lærte at hade mig selv, fordi jeg var født som kvinde. Da jeg var teenager blev jeg en dag stoppet af ”sarallah”, moralpolitiet, og to bstante kvinder i sort chador tog mig med hen til politistationen for at kontrollere mig!

I min taske fandt de en meget umoralsk vesterlandsk kærlighedsfilm! Robin Hood for det ikke skal være løgn. Det kunne de skæggede mullaher slet ikke klare, og de idømte mig derfor 50 piskeslag for min umoralske opførsel.

Mine forældre var desperate, og da de ankom til politistationen, gjorde de alt for at få straffen ændret, og de lykkedes da også med at få antal slag nedsat til tyve. Derefter blev jeg hevet ind i et rum og spændt fast på en træbænk, hvor jeg blev tvunget til at høre på en kvinde i sort chador, der mens hun svingede pisken over min ryg langsomt og foragtsfuldt talte til 20, slag efter slag. Samtidig som blodet begyndte at løbe fra min ødelagte ryg fødtes min kvindelige identitet og min indædte modstand mod det barbari som udøves i kulturens og religionens navn!

Jeg slap fysisk set forholdsvis helskindet fra mit møde med autoriteterne. Andre piger blev henrettede og som oftest voldtaget inden, fordi de ikke skulle få chancen at komme i paradiset som jomfruer! Men minderne plager mig oftere og oftere, i dag selv om jeg befinder mig i trykthed her i Sverige.

Islamist i den svenske Rigsdag!

For et par år siden så jeg en skægget skoleinspektør trone frem på fjernsynsskærmen. Han hævdede at kvinder ikke måtte danse, at de skal være jomfruer, når de gifter sig, ligesom det fordres i

Bahareh Andersson: ”Waberi er et absurd eksempel på, at noget er helt galt med Sverige på grund af den udbredte kulturrelativisme”.

hæderskulturen, at homoseksualitet er forbudt, og at muslimske mænd har ret til fire koner – mens kvinder naturligvis ikke kan være gift med fire mænd!

Nej kære venner, det var ikke nogen aprilspøg. Det var virkeligheden direkte fra Sveriges Rigsdag! Men det begyndte som en joke før det sidste Rigsdagsvalg i Sverige, da jeg sad og så den spændende og politisk ukorrekte dokumentarfilm med navnet ”Slaget om muslimerne” af Evin Rubar.

Det var her skoleinspektøren fra en muslimsk friskole, i ført slips og jakkesæt, forkyndte, at fire koner er godt for en mand, fordi det modvirker utroskab.

Skoleinspektøren forklarede videre, med støtte af ”private videnskabelige resultater”, at mandens behov for sex er større end kvindens, og derfor fungerer det ikke, at følge lighedsprincippet – altså ”en kvinde til fire mænd”.

Derefter gik han over til at fortælle om musik – eller rettere sagt, han talte om at danse. Det er helt forbudt i det de dansende så risikerer at blive seksuelt

ophidsede, og sex er jo strengt forbudt udenfor ægteskabet.

Jeg havde svært ved at tro mine egne ører. Jeg var jo i Sverige, ikke i Saudi Arabien. Da jeg samtidig fik at vide, at denne mand, som var ansvarlig for en hel masse skolebørn, stillede op til Rigsdagsvalget og endda for Moderaterne (der før var et gennemborgerligt parti), da var jeg sikker på han jokede med os. Der findes vel ingen Moderat politiker, der skulle sådan noget middelaldervrøvl ind i Sveriges Rigsdag? Men hvorom alting er, så sidder denne mand, skoleinspektøren med de mest bizarre meninger, nu i Rigsdagen og underviser hele det svenske folk! Hvordan pokker kan sådan noget lade sig gøre?

Er Moderaterne blevet splittergale? Eller er det bare mig, der blevet gal? Svaret på, hvordan middelalderen upåagtet har kunnet holde sit indtog i Sveriges folkevalgte forsamling i Rigsdagen, er egentlig ganske enkel! Multikulturalismen. Eller måske mere rigtigt, den svenske opfattelse af begrebet multikulturalisme, som inkluderer hvad pokker som helst bare det kommer ude fra og markedsføres som kultur eller religion.

Fribillet til Riksdagen

Som læseren sikkert allerede har forstået, er denne mørkemand ikke en svensk svensk. Han er ny-svensk, og så tolkes alt det han siger som multikulturelt, og det skal selvfølgelig udløse en fribillet til Riksdagen!

Slipsemanden hedder Abdirisak Waberi, og den kvindeforagt og den kønspartheid, han står for, indgår altså åbenbart i den svenske afart af multikulturalismen. Nu kører han sit løb i Riksdagen og rigets udvalgte elite holder kæft eller smiler multikulturelt til hans nye forkyndelser – der jo har sit ophav i middelalderens ørken.

Både hans svenske-svenske og hans indvandrerkolleger, moderater og andre, som befinder sig på taburetterne i Riksdagen, støtter ham aktivt eller med deres stilhed.

Men nu skal jeg ikke ironisere mere. Det er det for alvorligt til. Flere aviser

skriver nemlig, at pigerne i den nysvenske ayatollahens skole sendes hjem fra timerne, når de har menstruation. Hvordan lærerne finder ud af det, om pigerne tvinges til at fortælle om det eller hvad, det vides ikke med sikkerhed, men de anonyme anmeldelser virker efter sigende troværdige, hævder man. Flere psykologer udtaler, at pigerne kan opleve det skamfuldt, at de tilfældigvis er født som piger. Dette er ikke bare middelalderen med ord, det er middelalder praktik!

Oh lord it's a man's world

Jeg læste, at Waberi – manden med slipset – har viderebroderet på sin værdiprægede grundlære om demokrati og ligestilling, og han mener at manden – ifølge islam – kan gifte sig med en kvinde, der tilhører en anden religion, men en kvinde der i mod, hun skal altid gifte sig med en muslimsk mand.

Hvad ville der så ske, hvis en muslimsk kvinde blev forelsket i en hindu for eksempel? Der findes trods alt en milliard hinduer på Jorden, så chancen er ganske overhængende. Men nej. Sådan er det ikke. Hun må simpelthen glemme kær-

ligheden. Waberi er meget kontant her, samtidig med at han siger, at han slet ikke har noget problem med Sveriges demokratiske værdinormer. Ingen har endnu stillet spørgsmål ved den horrible modsætning i hans ord og samfundets indretning.

Mareridtet om denne middelalder, som åbenbart er eksklusiv for visse grupper af indvandrerkvinder, har længe holdt mig vågen om natten. For nylig skrev jeg en artikel på Newsmill om Rigsdagsmanden Abdirisak Waberi.

Jag skrev, at jeg ikke bare anså, at han spreder middelalderkultur, man at han oven i skaber indvandrerfjendtlighed og muslimskræk blandt svenskere flest, som ikke kender til sekulære demokratiske muslimers kamp for kvinders frihed.

Jeg fik så mange svar, indbakken bugnede, så jeg ikke orkede at læse mig gennem dem alle. Jeg blev truet på liv og lemmer af fundamentalister, som syntes, at jeg er en dårlig muslim, svenskerne har dårlig moral, og det var rigtigt at slå "luderen" Fadime Sahindal ihjel.

Riksdagsmedlem for Moderaterna Abdirisak Waberi: "Kvinder må ikke danse og de skal være jomfruer, når de bliver gift. Homoseksualitet er forbudt, og muslimske mænd har ret til fire koner – mens kvinder naturligvis ikke kan være gift med fire mænd!"

Jeg går ikke i moskeen før, ligestilling er indført....

Selv mener jeg, at jeg er en god muslimsk feminist, og jeg mener, at Waberi og hans store muslimske menighed, hvor han er øverste leder, ligesom den svenske kirke, skal følge den gældende ligestillingslov. Hvis en kvindelig svensk biskop kan gifte et homoseksuelt par, da skal vi muslimer også følge demokratiets spilleregler, således at individets ret sættes over middelalderlig kønsapartheid. I Sverige er det bydende nødvendigt at muslimske kvinder får samme magt, som hidtil bare har været forundt mændene, samtidig som man også skal anerkende enhver ret til sin egen seksualitet, ligesom den muslimske feminist Irshad Manji kræver det.

Når religionen ikke længere tillades at styre privatlivet, og når en kvindelig imam kan vie et homoseksuelt par, da kommer jeg til at gå i moskeen igen. Men indtil et sker, da vælger jeg at læse koranen hjemme, som min mor gør, og undlade at læse de kvindefjendtlige vers på samme måde, som kristne feminister springer over den slags tekster i bibelen.

Fordi jeg offentligt kræver lighed for kvinder i islam, er jeg også blevet kaldt en "vesterlandsk luder", racist, ja til og med "islamofob"! Når jeg omvendt kritiserer paven fordi den katolske kirke forbyder abort, skilsmisse og homosex, da bliver jeg mærkværdigvis ikke kaldt "kristnofob". Jeg får der i mod applaus!

De eneste, der ikke reagerede på min artikel, var politikerne. Derfor kastede jeg mig over telefonen og ringede fra Herodes til Pilatus. Jeg talte med moderaternes informationschef, pressechef, partisekretæren, moderaternes kvindes forbunds viceformand og så videre. Jeg stillede et enkelt spørgsmål til dem alle: "Hvad gør en middelalderprofet som Waberi i jeres parti?"

Alle lovede at vende tilbage med et svar. Men ingen svarede! Så jeg ringede videre. Til socialdemokraterne, til venstrepartiet. Men i stedet for at svare sendte de dyngvis af brochurer og udklip fra deres program fyldt med intetsigende floskler om ligestilling, som om jeg var en nyankommet indvandrer uden kendskab til Sverige.

En række absurde eksempler på dum- og fejhed

Desværre er Waberi blot endnu et absurd eksempel – et af de mere synlige – der bekræfter at der er noget helt galt med Sverige på grund af den udbredte kulturrelativisme. På trods af skiftende integrationsministres gode og "ikke kulturrelativistiske" intentioner findes kulturrelativismen fortsat overalt som en effektiv hindring for de 70.000 indvandrerpiger, som endnu den dag i dag, efter decennier med hædersvoldsdebatter og løsningsforslag, der har kostet hundredvis millioner af kroner, stadigvæk ikke engang kan drømme om at få lov til selv at vælge sin partner i kærlighed!

Hvordan udmønter så kulturrelativismen sig i praksis? Her taler jeg altså om den politiske praksis og ikke den videnskabelige kulturrelativisme, som er en antropologisk metode, der anvendes til at forstå kulturer indefra.

Her kommer nogle eksempler:

Som jeg har forstået det, gav ligestillingsminister Nyamko Sabuni den svenske ungdomsstyrelse opgaven at kortlægge udbredelsen af hæderskontrol og derefter at give støtte til de foreninger, der arbejder for at modvirke denne uskik. Det er godt så langt. Men den samme myndighed sender også penge til et antal antidemokratiske foreninger. Blandt andet en islamisk organisation ved navn TUFF, der spreder had mod homoseksuelle og forbyder venskaber med "ikke-troende".

En anden myndighed, Nævnet for statslig støtte til trossamfund, sender årligt mere end 50 millioner kroner til forskellige minoritetsmenigheder, som aktivt går ind for æreskulturen. Der sendes endda penge til flere af de etniske mandeforeninger, som blandt andet helt åbent fordømte "Fadime Sahindals svig mod hendes egen kultur"!

I Lunds kommune har en skole lejet en imam for at hjælpe børnene med at arbejde kultursammenstød, som disse havner i, når de slides mellem skolens ligestillingspolitik og forældrenes krav om kønsadskillelse. Imamen hjælper selvfølgelig med til at skabe endnu flere konflikter.

På Frysehuset (ungdomsgård) i Stockholm ansætter man en ung imam med samme funktion. Denne imam er kendt for at være imod kvindelige præster og homoseksuelle.

Den syrisk ortodexe biskop, Benjamin Atas, fordømmer også homoseksuelle og truer endda offentligt med at bryde kontakten med den Svenska Kyrkan om de her begynder at vie homoseksuelle. Ingen svensk politiker tør at gå imod hans udtalelser offentligt, mens frikirkepræsten Åke Gren bliver hevet i retten for eksakt samme udtalelser!

En imam i Stockholmsforstaden Rinkaby udsteder dødstrusler mod nogle somalier, som har konverteret til kristendommen, og der er bare en lille avis, der har mod eller lyst til at skrive nogle få linjer om det, der burde have udløst et ramaskrig i hele landet.

Samtlige indvandrere, der kæmper for demokrati og ligestilling, bliver hevet med ned af denne strudsepolitik, som er med til at skabe grobund for småracerne i det svenske samfund.

Æreskulturens nedbrydning af samfundet

Situationen kræver, at der sættes hundredmillioner af kroner for at redde de unge, der trues af æresvolden. Myndighederne har gennem årtier sat offentligt ansatte i stribevis på skolebænken for at lære dem om æreskulturen. Men ingen tør tage nælden ved roden. For kilden til æresvold er de æresnormer det koger af i de mange etniske enklaver, hvor middelalderprofeter i forskellige farver og religiøse opfattelser pådutter de unge en æresmoral, der skal beskytte dem mod svenskernes påståede "ligestillingskorstog", som har til hensigt at "assimilere" alle indvandrere.

Myndigheder og politikere går ud fra, at æresbegreberne hos mænd og fædre i disse stærke samfund i samfundet er medfødte og uforanderlige. Enhver burde kunne forstå, at på den ene side forebygge mod æresvold og kontrolsamfundet og på den anden side støtte æreskulturens profeter deres organisationer, er en umulig ækvivation.

På baggrund af ovenstående hævder jeg, at den pågående kulturelrelativistiske praksis har været bidragsgivende til de æresdrab, der er sket i Sverige.

Fadime Sahindal sagde noget lignende allerede i 2001. Det fik Mona Sahlin, der dengang var integrationsminister, til at bestille en udredning om ”svensk strukturel racisme”, men mit spørgsmål i dag til Nyamo Sabuni og regeringen er: *”Tør I i det hele taget at kortlægge, hvordan den udbredte kulturelrelativistiske praksis i landet bidrager til at bevare den eksisterende middelalderundertrykkelse mod de mange sagesløse unge indvandrere, som er ofre for æreskulturen? Hvornår kommer tidspunktet, hvor I indser kulturelrelativismens konsekvenser, at vore børns rettigheder gang på gang tilsidesættes til fordel for de voksnes såkaldte kultur og religion?”*

I mørkets midte er sandheden den, at mens værdikonflikterne afstedkommer trusler og vold mod de unge, undgår myndigheder og politikere at stimulere – eller helt stoppe – den virksomhed, der skulle gøre op med konfliktens rødder, æresbegreberne!

Religiøse friskoler, mandsdominerede etniske enklaver, hvor fætter kusine ægteskaber, kønsadskillelse, mødomskontrol og foragt for homoseksuelle er en del af systemet er fortsat – efter årtier og millionvis af løsningsforsøg – beskyttede zoner, hvor det er frit frem at dyrke æreskulturen.

Det er helt sikkert, at ingen af de unge æresmyrdedes familiemedlemmer gennemgik et adækvat introduktionskursus i ligestilling, da de kom ind i landet. Man ligger, som man reder! Når myndighederne ikke vil indse, at man ikke kan forebygge æresvold, uden at rydde op i de miljøer, hvor æreskulturen dyrkes, er det umuligt at forandre noget som helst.

Kulturelrelativismens jerntæppe

Med kulturelrelativiseringens hjælp lægges forbrydelserne mod det enkelte menneskes rettigheder ind i multikulturalismens farverige pakke, som i sin helhed sponsoreres af velmenende svenskere, tyngede som de er af skyldfølelse for kolonitid og angsten for at optræde som racister. Kulturelrelativismens jerntæppe filtrerer på den måde alt det bort, der kan komme i konflikt med ”de andres” (patriarkers) uantastelige kultur.

Med andre ord. Man lægger sig ikke i ”de andres” æreskulturbegreber, noget som Fadime efterlyste, men man venter til disse middelalderlige normer knækker de unge og deres familier. Ofrene Sara, Pela, Fadime, Abbas, Jian (unge svenske kvinder af anden etnisk herkomst, der alle er blevet udsat for æresdrab), samt det ukendte antal ”balkonpiger”, er bare nogle eksempler på, når det er for sent at lægge sig i.

Til sidst vil jeg lige.....

Jeg spurgte tidligere: ”Hvad ville der være sket, hvis de 70.000 unge (det er det officielle tal for unge udsatte i æreskulturmiljøer), der i dag ikke selv kan vælge deres partner, havde været etniske svenskere? Jeg har ikke fået noget svar. Der er gået titals år med debatter, konferencer, indsatser her og der, projektpolitik og så videre. Men det konfliktsky landskab består på trods af integrationsministerens kritik mod kulturelrelativismen.

Nu vil jeg gerne spørge Nyamko Sabuni: ”Er æreskulturen allerede integreret i vort demokrati, eller er det meningen at det skal gøres noget ved det i de drivhuse, hvor denne kultur plantes og kultiveres så at tvangsgiftermål, uskyldsterror, mødomsrenoveringer og indvandrerhædet, som denne konflikt i samfundet, også skaber, kan få en mulig ende?”

I mit gamle hjemland dømtes jeg blandt andet til 50 piskeslag, fordi jeg som muslimsk feminist var en torn i øjet på de styrende mullaher, da jeg ville befri mit elskede Persien fra æresetikens kræftsvulst. Det føles som om, jeg selv i Sverige er en plage for magthaverne, selv om jeg ikke bliver pisket og kan tale frit.

Men svar på mine spørgsmål får jeg ikke!

Malmø - et ubehageligt sted

Byen er i dag lige så charmerende som en overkørt dræbersnegl

Dagbladet Børsen bragte 10/5 2012 en meget læseværdig artikel af cand.polit. David Karsbøl. Vi bringer et lille udsnit:

”Malmø har på få år udviklet sig til at være et ekstremt ubehageligt sted, som vel leder ens tanker på dystopiske fremtidsfilm som ”Flugtaktion New York” med Kurt Russel som Snake Plissken (1981).

Byen er i dag lige så charmerende som

en overkørt dræbersnegl. Det kan det socialdemokratiske bystyres agitpropkampagner ikke ændre på.

Politiet har reelt givet op over for den eksplosion i kriminalitet, som byen har været udsat for det sidste årti, og jøder kan ikke længere færdes frit og trygt på gaden, idet de ofte overfaldes af muslimer.

Langt størstedelen af Sveriges største byer vil inden for få årtier have flertal

af ikkevestlige indvandrere og disses efterkommere.

Det kan nu slås fast med matematisk sikkerhed – alene pga. forskellen på fødselsraterne mellem etniske svenskere og indvandrere.

Allerede nu er omkostningerne relateret til indvandringen enorme – selv efter beskedne estimater.”

Ændringer i USAs befolkningssammensætning

I USA bliver etniske minoritetsgrupper ikke manipuleret mindre, som de bliver af Danmarks Statistik

Af Søren Lind Jensen

Den seneste tiårsopgørelse over den etniske befolkningssammensætning i USA fra USA's statistiske kontor, US Census Bureau, giver et spændende indblik i ikke kun de aktuelle data, men også i de seneste ti års forskydninger mellem de forskellige etniciteter på både føderalt og på delstatsniveau. Også amerikanernes legendariske mobilitet mellem delstaterne kan følges i tiårsoversigten. Især sydstatene med Florida og Texas i spidsen samt det vestlige USA med Nevada som højdespringeren har oplevet en særdeles kraftig befolkningstilvækst igennem de sidste ti år. Kun Michigan i Midtvesten med den skrantende bilindustri har de seneste ti år kunnet notere en befolkningstilbagegang.

På føderalt niveau er befolkningen vokset 9,7% fra 2000 til 2010, hvor den amerikanske befolkning blev opgjort til 308,7 millioner. En ganske betragtelig befolkningstilvækst som for størstedelens vedkommende skyldes en kraftig indvandring af Hispanics fra Centralamerika. Den amerikanske fertilitetsrate har nemlig de sidste ti år været ret stabil på omkring reproduktionsniveauet 2,1.

Inden for de etniske befolkningsgrupper er der de seneste 10 år sket betragtelige forskydninger. De hvide udgør stadig majoriteten i befolkningen med 72,4%, men nominelt set er gruppen kun vokset 5,7%. Folk med afrikanske rødder udgør 12,6% af befolkningen, deres vækst har de forløbne 10 år været 12,3%. De indfødte amerikanere udgør kun 0,9% af befolkningen, men deres befolkningstilvækst har været 18,4%. Asiaterne, hvis antal i 2010 var 15 millioner, hvilket er 4,8% af befolkningen, voksede i tiårsperioden med 43,3%.

Befolkningvæksten de seneste ti år har imidlertid været båret især af hispanics og latinoer. De udgjorde i 2010 16,3% af befolkningen, hvilket svarede til 51 millioner mennesker, og som samlet gruppe voksede de hele 43% i tiårsperioden 2000-2010. Egentlig tæller hispanics og latinoer i statistikken med som hvide, dog føres der også separat statistik over deres antal af den samlede befolkning.

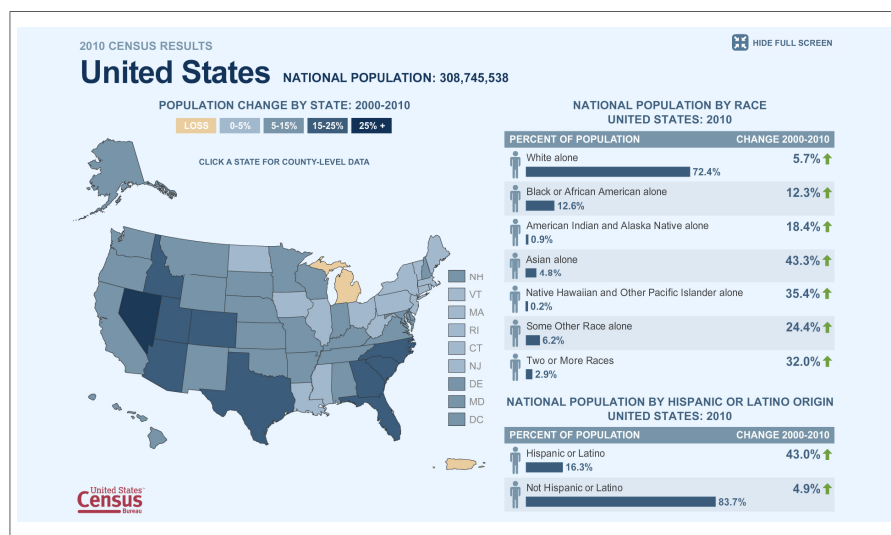
Opgøres antallet af hvide uden latinoer og hispanics voksede den etniske gruppe af europæiske herkomst kun 1,2% i tiårsperioden, og eftersom de hvides alderssammensætning bliver ældre, vil de i løbet af femten til tyve år ikke længere udgøre over halvdelen af USA's befolkning. Samlet set udgør de 64% af befolkningen, men af amerikanere under 18 år udgør de nu kun 54%.

Bill Frey fra Brookings Institution, en Washington D.C.-baseret tænketank, udtalte til The Economist (2. april 2011-udgaven): "De hvide har en ældre alderssammensætning end resten af befolkningen, de får færre børn end de andre etniske grupper, og deres andel af det samlede antal immigranter til USA er forsvindende lille, så deres antal af

befolkningen er dømt til at fortsætte med at falde".

Det kan undre, at mens det er så svært at drive nøjagtige oplysninger om den etniske befolkningssammensætning i Danmark ud af Danmarks Statistik, så er USA's statistiske kontor helt åben om disse forhold i USA. Her bliver en etnisk minoritetsgruppe ikke manipuleret mindre, som tilfældet er i Danmark. Her i landet defineres man ifølge Danmarks Statistik som dansker, hvis mindst en af forældrene er dansk statsborger og født i Danmark. Altså registreres tyrkere født i Danmark af tyrkiske forældre, hvoraf blot den ene er født i Danmark og har opnået dansk statsborgerskab, ikke som tyrkere, men som danskere. Noget sådant er helt utænkeligt i USA. "Over there" er de fleste amerikanere nemlig bevidste om deres etniske rødder, og det er naturligvis i alles interesse, og i særdeleshed i politikernes, der udstikker retningslinierne for US Census Bureau, at have nøjagtige statistiske informationer at træffe beslutninger på.

Informationerne fra Census Bureau om USA's befolkningssammensætning kan findes på internetadressen: <http://2010.census.gov/2010census/data>

Alternativet til Breivik

Vil man ikke gøre sig skyldig i hykleri, kan man kun fordømme terroren, hvis man støtter andre metoder til at bekæmpe islamiseringen af Europa

Af Peter Neerup Buhl

Dette essay har ikke titlen "Et alternativ til Breivik", for så ville det være min tese, at der er flere mulige veje til at undgå den radikaliserings, der var Anders Breiviks ønske. Pointen her vil være, at stadig flere med matematisk sikkerhed vil gå hans uhyggelige vej, hvis den aktuelle befolkningsudskiftning (nedgang for den indfødte andel, vækst i tredje verdens andelen) i Europa bare får lov til at fortsætte. Og så vil de europæiske myndigheder tilmed efterhånden have mistet enhver legitimitet og autoritet til at fordømme en sådan fremfærd, fordi de selv har svigtet i deres grundlæggende opgaver.

Modsat den herskende opfattelse må det her dybest set udpeges som hykleri, at det er Breiviks masse mord isoleret betragtet, der kan berettiggende den absolutte afstandtagen til ham. Det må derimod være en kombination af flere faktorer. Hvis hans handling virkelig havde kunnet fungere som startskuddet til at sikre nordmændene – og andre europæere – retten til at være herrer i eget hus, havde ofret jo ikke været større, tværtimod, end det, de samme lande i den nyere historie villigt har ofret for at nå samme mål. For ofrene må det i hvert fald være ligegyldigt, om gerningsmanden handler som del af fx et NATO-stemplet korstog (der kostede mindst 500 civile ofre alene i Jugoslavien i 1999) eller er korsfarer på eget initiativ. I den virkelige verden har hensigten igen og igen helliget midlet med en bred margin, også i Vestens fremfærd i de senere år. Dette vil ikke være stedet, hvor letkøbt kritik vil blive rettet mod disse ofte svære og nødvendige beslutninger i verdensmagternes kamp. Det skal blot nævnes for at erindre om, at står et helt land eller noget endnu større på spil, er det ikke 100, men tusinder af liv, som selv demokratiske stater er villige til at ofre.

Anken mod Breivik er således end ikke, at han "retter bager for smed". At –

nationale eller ideologiske – grupper kollektivt kommer til at stå til ansvar for deres ledelses gerninger, er til en vis grad uundgåeligt. Først og fremmest er det hans handlings karakter af selvtægt, der nødvendigvis må straffes for at undgå statens og civilisationens sammenbrud. Terroristers voldelige handlinger er absolut betragtet ikke mere fordømmelige end staters militære ageren, men må alligevel bekæmpes som ren kriminalitet. Som statsretsteoretikeren Carl Schmitt knivskarpt konstaterede, er "retfærdige krige" simpelt hen krige, der føres i overensstemmelse med krigens vedtagne love, og det gøres terrorhandlingerne ikke.

NATOs bombning af Serbien i 1999 kostede mindst 500 civile livet.

For den fremtrædende tyske sociolog Ulrich Beck gav terrorangrebet mod USA i 2001 en erkendelse af, at "fornuftens søvn føder uhyrer". Det samme kan man igen efter Breivik sige om den fornuftsstridige indvandringspolitik. Islamiseringen af Vesten skaber – ganske naturligt – potentiale for terror fra to modsatrettede lejre: Fra muslimerne, der øjner en chance for at stikke en kile ind, og fra vesterlændinge, der tænker, som de fleste i resten af verden stadig gør det over for fremmedes indtrængen. Ulrich Beck forudser i "Ordenes tavshed. Om terror og krig" (2002), at vi står over for en "individualisering af krigen", hvor ikke kun andre stater, men også individer, kan føre "krig" mod stater. Det er Brei-

vik jo et markant eksempel på. Og det vil vel at mærke være mere end overraskende, hvis sådanne enkeltpersoner går efter regulære militærstyrker i deres krig. De må nødvendigvis udsøge sig mere overkommelige mål, hvor det gør mest ondt hos fjenden.

Ligesom stater agerer terroristerne, de krigsførende individer, efter andre normer end almindelige borgere, og derfor må de også bekæmpes som statslige modstandere. Der bør ikke forskelsbehandles efter en subjektiv vurdering af mere eller mindre lødige motiver for terroren. Som Ulrich Beck skriver, må værdipræmissen i den hidtidige diskussion om terrorisme, altså sondringen mellem "gode" og "onde" terrorister, bortfalde. I lyset af muligheden for en individualisering af krigen bliver sådanne vurderinger "til en moralsk og politisk perversion". Det blev skrevet med tanke på de aktuelle islamiske terrorister, som mange havde tendens til undskyldende at "forklare", men det er lige så relevant over for tilfældet Breivik, hvor der af beslægtede ideologiske årsager er en modsat tendens til at gøre ham mere ondartet end så mange andre enmandshære. Det slører blikket for, at Vesten faktisk udmærket kan være i en principielt lignende situation som andre verdensdele eller frihedsberøvede folk, som angiveligt "bedre" terrorister mente at gå i brechen for. Men at pille Breivik ned fra den ultimative ondskabs piedestal er efterhånden som at benægte holocausts unikke karakter. Man bliver en odiøs revisionist, hvis man antyder, at meget af verdenshistorien blot er grader af det samme.

Var Breivik bare et klinisk tilfælde, en psykopat, og ikke en politisk aktør, om hvis mål og midler der sagligt kan drøftes for og imod, var bin Laden, Arafat, Menachem Begin, "Sjakalen", Andreas Baader, Ulrike Meinhof, Abdullah Öcalan, ETA-, PFLP-, FARC-, ANC- og IRA-aktivister og mange andre, hvis aktioner har betydet nedslagtning af

civile i hobetal, det også. Til en vis grad kan man indvende, at de nærmere omstændigheder omkring Breiviks handlinger var ekstreme i en grad, der ellers sjældent ses, men terrorister i større stil må vel nærmest pr. definition besidde en ualmindelig koldblodighed og manglende eller selektiv empati, så hvis dét er kriteriet for at sygeliggøre Breivik, er de fleste terrorister syge. Sådan kan man da også definere dem, men dermed standser den politiske analyse så, og man risikerer ikke at diagnosticere nogle udviklingstendenser, før de løber løbsk.

Rationaliteten bag Breiviks vanvid

Ivan Strenski skriver i sin bog "Why Politics Can't Be Freed From Religion" (2010), at "tilmed mord kan have sin egen integritet, især når mord ses som en modstandshandling, altruisme og offer." Den fremtrædende religionsforsker Strenski går imod den kliche, at religion som sådan kun er noget godt, som "misbruges" til politiske formål, ligesom han afviser den omvendte moderne ateistiske kliche, at religion kun skulle være noget ondt, som forplumrer rationel politisk problemløsning. Ofte er religiøse og politiske motiver sammenfiltret på en ikke umiddelbart gennemskuelig måde, hvilket Breiviks manifest er et markant eksempel på. Det er såmænd ikke mere vanvittigt end så mange andre ideologiske og religiøse tekster gennem historien. Breivik adskiller sig blot fra andre programmatikere ved ikke at have folk til at udføre det beskidte arbejde.

Ser man bare på det storpolitiske univers, hvordan det rent faktisk fungerer, "hinsides godt og ondt", falder Breivik altså ikke igennem pga. sin kyniske ofring af uskyldige, der er alt for velkendt overalt, hvor verdensmagter og stater står imod hinanden, men fordi han helt uden situationsfornemmelse i det norske demokrati forårsagede landsmænds meningsløse død uden politisk legitimation. Handler man i vor del af verden, som Breivik gjorde, uden at gå via det centrale magtapparat, skyder man først og fremmest sig selv i foden, uanset hvor mange andre, man ellers skyder.

Professorerne Daniel Chirot og Clark McCauley går i deres bog "Why Not Kill Them All? The Logic and Prevention of Mass Political Murder" (2006) ud fra den grundlæggende tese, at "massedrab hverken er irrationelt eller på nogen måde 'vanvittigt'." Mennesker er prædisponerede til at tænke på konkurrerende grupper på en stereotyp måde, hvilket fører til dæmoniserende syn på hele samfund. Chirot og McCauley beskriver den frygt og vrede, som ligger bag blodige etniske konflikter. Udskejelser undskyldes ikke af disse følelser, men disse er fuldt ud "naturlige" og forklarer i høj grad folkemord o.lign. Den sande politiske kunst består selvfølgelig i at opbygge samfund, der ikke inviterer til eller direkte legitimerer, at gruppekonflikter løber løbsk, hvilket vel må betyde, at skabelse af multietniske samfund via masseindvandring om muligt må undgås, da det på et sølvfad serverer aktivitetsmuligheder for potentielle terrorister.

"skabelse af multietniske samfund via masseindvandring må undgås, da det på et sølvfad serverer aktivitetsmuligheder for potentielle terrorister"

Breivik har angiveligt selv måtte forsvare sig mod voldelige muslimer i Oslos gader, og hvem kan i sidste instans ikke forstå, at man kan eksplodere, hvis sådanne tilstande bliver alvorlige nok? Mellem 1910 og 1920 var Coleman Blease guvernør i North Carolina, senere blev han senator. Han forsvarede lynching af sorte med ordene: "Hver gang Forfatningen står mellem mig og en hvid sydstatskvindes dyd, siger jeg til helvede med Forfatningen." Det blev han populær og folkevalgt på i USA, og lovløshed kan meget vel igen blive noget prisværdigt i den almindelige opfattelse, hvis den aktuelle befolkningsud-

skiftning med alle dens konsekvenser for værterne ikke rulles tilbage.

Som en af den realistiske statslæres skoles fædre, Hans J. Morgenthau, skrev, er "politik, ligesom samfundet generelt, styret af objektive love, der har deres rod i den menneskelige natur, som ikke har ændret sig siden tidernes morgen." Denne indsigt blev Breivik en brutal opvågning til i en del af verden, hvor man troede historien afsluttet og erstattet af ublodige og upartiske formelle reglers herredømme. Tvinger man et folk til at bøje sig for meget, er der på et tidspunkt noget, der knækker. Ud fra den betragtning var Breivik skrøbeligere, ikke stærkere, end de fleste, men utvivlsomt vil flere reagere på lignende, dog mindre ekstrem, vis, hvis befolkningsudskiftningens skrue bare strammes. I så fald vil Breivik snarere få ry som pioner end som anakronistisk korsfarer, og det vil i første række være fremmedkursens politikeres skyld.

Venstrefløjsterror skulle "forstås", Breivik kun fordømmes

I bogen "Demokrati og terrorisme" fra 1977 forsøger en række fremtrædende tyske venstreintellektuelle og skribenter at forsvare retsstaten og den politiske pluralisme i en situation, der ligner nutidens, for så vidt som terrortrusler (fra Rote Armee Fraktion, RAF, også kaldet Baader-Meinhof-gruppen) førte til anti-terrorforslag, der mistænkeliggjorde folk langt ind mod den politiske midte. Bogens tyske redaktører motiverer i deres forord de mange bidragsyders "breve" eller indlæg med ord, der også kunne bruges af undertegnede i nærværende behandling af Breivik: "Brevene tjener ikke forfatterne til at distancere sig fra noget, de aldrig har identificeret sig med. De tjener til afklaring af kritiske positioner."

I et af bogens "breve" eller indlæg hedder det rammende om RAF-folkene: "Det drejer sig om en lille gruppe intelligente og velorganiserede voldsudøvere, der er fanatisk motiverede og har mistet forbindelsen til virkeligheden." Det samme kunne siges om Breivik, bare i ental. Videre hedder det – igen med relevans til Breivik – i samme indlæg: "Det er ikke dem, der indtil for få

år siden vedholdende har forsøgt at få de kredse i tale, hvorfra terroristerne rekrutteres, der skal kritiseres. Heller ikke dem, der selv har søgt at tale med dem og holde dem fra denne vej skal kritiseres, men derimod de andre, der slet ikke eller for sjældent har gjort det. Det er en mangel ved den politiske kultur, der kommer til udtryk såvel i terrorismen selv, som i den ekstreme reaktion på den.”

Bogens danske udgivere kommer i deres indledning ind på årsagen til terroristernes tilsyneladende vanvid, nemlig isolationen, i hvilken et afvigende verdensbillede fik mulighed for at udvikle sig uden korrektiv fra virkeligheden, hvilket også er blevet nævnt i forbindelse med Breivik: ”Den by-guerilla-position, som RAF indtog, var ikke resultatet af sindssyge menneskers tankeprocesser. Men både den teoretiske position og terrorens eskalering var et resultat af og måtte føre til en stadig stigende isolation for RAF’s medlemmer.”

Argumentationen over for folk som RAF-terroristerne lyder ofte, at ”jeg fordømmer terroren, men forstår begrundene” osv. Over for en Breivik er det altid en fordømmelse uden dette herostratiske ”men”, hvilket så bare udelukker en forståelse af de motiver, der fremover vil give mere af det samme. Selv nationalkonservative skribenter afviser at ”imødekomme” Breivik, altså at modarbejde islamiseringen af Vesten som en reaktion på hans terrorhandling, men det har da altid været en legitim del af argumentationen for fx ”et mindre skævt samfund” at nævne den uro, der nærmest naturnødvendigt menes at opstå blandt forarmende masser.

Der har været sagt og skrevet meget om den ”tilspidsede retorik” blandt islamkritikere som årsag til Breiviks terror, men retorikken har dog været spag sammenlignet med mange årtiers sortmaling af de vestlige liberale demokratier fra alle de magtfulde venstreintellektuelles side. Hvad dette har inspireret til af terror, er svært at sige, men det kan i hvert fald fastslås, at det langt fra har ført til disse intellektuelles marginalisering i samme grad, som nationalkonservative er blevet marginaliseret. En Arafat, der har stået bag uhyrligheder, som nemt kan måle sig med Breiviks, endte som

nobelprismodtager – for nu bare at sætte de to fløjes forskellige skæbner i relief. Blot for at fjerne enhver tvivl: Pointen her er selvfølgelig ikke, at Breivik burde få nobelprisen, men at Arafat ikke burde have fået den. Det er så sandelig historiens blodige ironi, at i det land, hvor Arafat fik overrakt nobelprisen, oplevede man en PLO-lignende fremfærd og fandt den pludselig ikke lige så rosværdig, når den gik ud over éns egne...

Ofre for terror udøvet af modtager af Nobels Fredspris, Yassir Arafat

Den venstreorienterede og antinationale taktik er aldrig at indrømme skyld: Når venstreekstemister begår terror, er det dybest set forståeligt pga. det kapitalistiske samfunds undertrykkelse, og når højreekstemister begår terror, skyldes det deres meningsfrænders udskejelser i debatten. Dermed bruges der i dag samme argumentation mod islamkritikere, som venstrefløjens samfundskritikere i 1970’ernes Vesttyskland følte sig ramt af. Filosofen Tugendhat argumenterer dog i ”Demokrati og terrorisme” for, at det tilmed bør være legitimt at drøfte, om samfundsændringer må gennemføres på voldelig måde, og hvornår eller hvorvidt forudsætningerne herfor er til stede – hvilket vel at mærke ikke er ensbetydende med at blåstempe enhver form for mord i sagens navn. Det samme bør gælde for nutidens islamkritikere.

Breiviks mondæne forløbere

Det er blevet påpeget, at Breivik i sit eget projekt er inspireret af muslimernes jihadister, men endnu mere er hans aktion vel en kopi af tidligere årtiers vestlige venstreekstreme terroraktioner og et udtryk for samme mentalitet, der i dag også inspirerer den ”progressive” politik på statsplan og i internationale for-

hold. Venstrefløjen er dog i modsætning til nationalkonservatismen lige fra sin historiske rod terroristisk. Allerede Karl Marx skrev i ”Der Elend der Philosophie” (1847), at revolutionen er den politiske handlings højdepunkt: ”Den sociale videnskabs sidste ord lyder steds: ’Kamp eller død; blodig krig eller intet’. Således er spørgsmålet ubarmhertigt stillet.”

En af fædrene til den politiske realismes skole, førnævnte Hans Morgenthau, hævder rammende, at moderne krige har en tendens til at vende tilbage til den religiøse type, til at antage ideologiske træk. Han ser heri en forbindelse til det 16. og 17. århundredes religionskrige: ”I modsætning til sine forfædre i det 18. og 19. århundrede,” hævder Morgenthau i sin bog ”Macht und Frieden” (1963), ”kæmper borgeren i moderne krigsførende stater ikke for sin fyrstes berømmelse eller for samling eller udvidelse af sin nation, han fører et ’korstog’ for et ’ideal’, for bestemte grundsætninger, for en livsform, for hvilket han gør krav på et monopol på sandhed og dyd.”

Også statsretsteoretikeren Carl Schmitt advarede mod den moderne ideologiske kriger, der (som NATO i dag) kæmper for ”hele menneskeheden”, og som derfor ikke i modstanderen blot ser en fjende med modstridende interesser, men som er så overbevist om egne måls ”godhed”, at modstanderen bliver stemplet som inhuman, som selve menneskehedens fjende og derfor ikke ses som en del af denne.

Breivik synes mere end noget andet at have tappet af denne moderne kilde af moralsk renfærdighed for at kunne retfærdiggøre sin nedslagtning. I adfærd er han for så vidt et ægte barn af 68’erne, der imidlertid er blevet chokerede over at se deres mentalitet praktiseret af en med holdninger og mål, der er modsatte deres egne. Fra Hollywood, internettet og Vestens egne magthavere har han kun lært, at verdensudviklingen er en kamp mellem gode og onde, hvor de onde i den herskende politiske teologi vel er ”nationalisterne”, men det er blot at vende denne dichotomi om og tage konsekvensen, så har man Breiviks opskrift på politisk indsats.

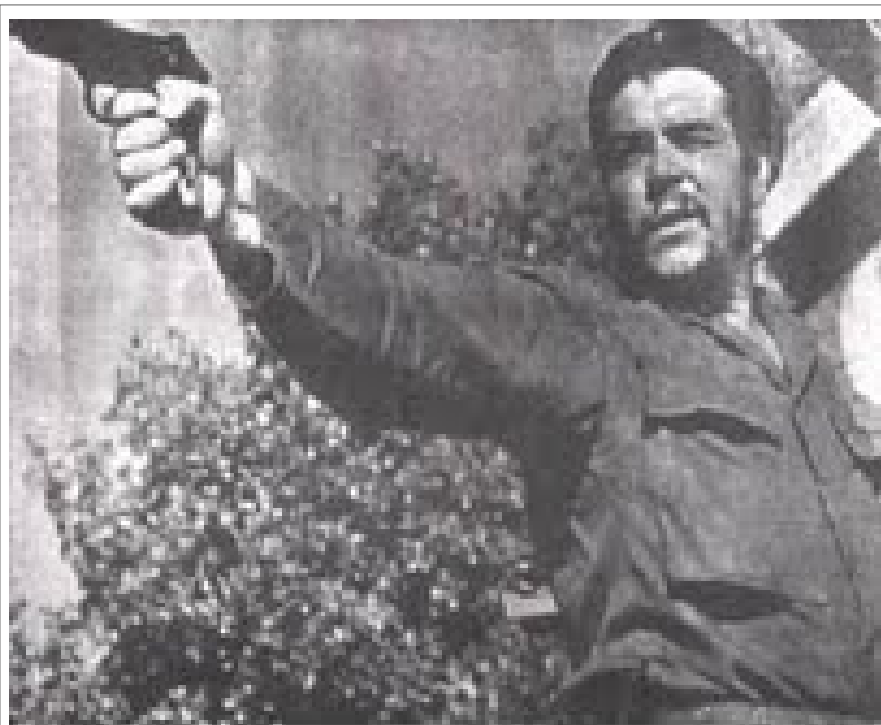
Med den åbenlyse støtte, som tilmed

”moderate” politikere og andre i Vesten gennem mange år har vist Mellemøstens – og Vestens egne – terrorister, fordi de angiveligt har været på ”ofrenes”, ”det godes” eller ”de undertrykte” side, har det vel kun været et spørgsmål om tid, før det samme våben blev vendt mod de vestlige opinionsdannere og magthavere selv. Ekstra tragisk blev det selvsagt, at Breivik sigtede så upræcist, da han ville ramme de skyldige. Unge mennesker, der uforvarende er opvokset i et miljø, hvor de ikke har hørt andet end de herskende fraser, bør ikke stilles til ansvar for de udskejelser, som vitterligt er en realitet.

Breivik satte sit liv ind for det, der i hans egen opfattelse var en nødvendig afsløring af magthaverne, som ville blive tvunget til åbenlyst at vælge side for det ”flerkulturelle samfund”, som man hidtil havde tilstræbt mere dulgt. En i hans opfattelse nødvendig tilspidsning af fronterne ville herefter følge som optakt til det endelige opgør. Realismen i dette scenario er vel ikke mindre end i den mondæne vestlige revolutionsromantik, som er blevet inkarneret i den stadige forgudelse af ”Che” Guevara, hvis konkrete fremfærd er svær at skelne fra Breiviks gerninger. Men hvor mange Breivik-T-shirts ser man i de pæne tøjbutikker? (Igen: Pointen er ikke, at man bør producere sådanne, men at Che-T-shirts er en uting...).

Che Guevara som venstrefløjens Breivik

Che Guevara er så vist venstrefløjens Breivik, men mens sidstnævntes meningsfæller ser masse mord som en belastning, har der ikke været skrupler i idoldyrkelsen af Guevara, som siden sine unge dage havde været en forbenet stalinist, der hyldede hadet: ”En revolutionær må være en kold dræbermaskine motiveret af rent had,” skrev han, og han hyldede ”det yderst brugbare had, der gør mænd til effektive, voldelige, nådesløse og kolde dræbermaskiner.” Det var også Guevara, der skrev, at ”de lykkeligste dage i et ungt menneskes liv er, når han ser sine kugler nå en fjende.” Efter sit første mord på en tilfangetaget Batista-støtte skrev Guevara i et brev til sin far: ”Jeg vil gerne tilstå, far, at i det

Che Guevara: ”Jeg vil gerne tilstå, far, at i det øjeblik opdagede jeg, at jeg virkelig godt kan lide at dræbe.”

øjeblik opdagede jeg, at jeg virkelig godt kan lide at dræbe.” Breivik følte trods alt ubehag...

Ifølge ”Kommunismens sorte bog” myrdede de Castro-styrker, som var grundlagt og styret af Che Guevara, 12.000 til 14.000 cubanere. Set i dette perspektiv var Breivik jo en ren novice. I starten var Guevara selv med til at henrette, og han bevidnede også sine eksekutionspelotoners henrettelser fra sit vindue i Havanas La Cabana-fængsel.

Den eksilcubanske forfatter Humberto Fontova citerer en cubansk politisk fange: ”Når man så Ches strålende ansigt, når ofrene blev bundet til pælen og skudt i småstykker af eksekutionspelotonerne, forstod man, at der var noget meget, meget alvorligt galt med Che Guevara.”

I ”Motorcykeldagbogen” skriver Guevara: ”Gal af raseri vil jeg stænke mit gevær rødt, idet jeg slagter enhver fjende, der falder i mine hænder! Mine næsebor udspiles, idet de nyder den skarpe lugt af krudt og blod. Med mine fjenders død forbereder jeg min væren til den hellige kamp og tilslutter mig triumferende proletariatet med et bestialsk brøl.”

Humberto Fontova har opstillet en lang stribe parallelle citater af Breivik og Guevara, der viser lighederne i mentalitet og adfærd. Samtidig viser han med citater den vidt forskellige omtale, de to herrer har fået af de samme medier. Fx omtalte Time Magazine Breivik som ”morderisk, afsindig, terrorist og psykopat”. Men i 1999 hyldede Time Magazine Guevara som en af århundredets ”helte og ikoner” sammen med fx Mother Teresa. Det kan vel kun skyldes, at hvis kampen angiveligt er de ”undertrykte” mod de ”rige” eller lignende, kan utrolig meget tilgives, men er kampen Vestens egen mod forholdsvis fattige invasionister, er tolerancen uendelig langt mindre. Forlænges de nuværende udviklingslinjer et par generationer ud i fremtiden, kan den almindelige målestok dog meget vel blive omvendt...

Breiviks sygdom og Vestens sygelighed

Der er ganske rigtigt noget uhyggeligt unormalt hos Breivik, men der er faktisk noget endnu mere uhyggeligt ved, at et samfund, der med vidtåbne øjne marcherer mod den demografiske underlegenhed på eget område, tror sig

”rask” og som en selvfølge stempler en oprører mod denne kurs som ”syg”, uanset hvor misforstået dette oprør så i øvrigt måtte være. Rent bioetnisk er det jo faktisk Breiviks afværgedfærd, der er den livskraftige og har overlevelsesværdi, ikke den i dag herskende vestlige ”sundhed”.

Breiviks udåd kan set ud fra denne indsigts lignes ved en voldsom allergisk reaktion over for den overdrevne renhed, Vesten har villet indføre i sin politik. Som reaktion på tidligere tiders beskudte slavehandel, racisme og kolonisering har man villet rense politik for enhver etnisk forskelsbehandling og derved åbnet landets døre for alverden. Men dette var overdrevent og naturstridigt i den modsatte retning, og de sundeste borgere i Vesten har vel nærmest instinktivt følt en slags åndelig allergi over for hele denne herskende ligheds-ideologi.

Lidt frækt vil nogen sige, at Breivik var et alt for sundt individ i en underdanig, selvhadende og stueopfostret æra for et vestligt samfund, som har mistet sin umiddelbare livsvilje, forsvarsevne og følelse af eksistensberettigelse. Blandt de syge forekommer den raske syg, men for 1000 år siden, da vikingerne og senere den unge kristenhed var selvhævdende og troede på egen ret, var han nok faldet i ét med tæppet.

Det var i skridtet fra indsigt til handling, at noget kammede over i Breivik. Uanset virkningen risikerer man at miste den civilisation, man kæmpede for, hvis man ikke er i blot minimal grad selvkritisk i valget af metoder. Igen er spørgsmålet, hvor den nedre grænse går – hvilket dem, der gav Arafat nobelprisen, måske er de rette til at give et svar på.

Breivik mistede proportionssansen, men hvorfor skal han anbringes i en anden moralsk kategori end fx folkene bag skolemassakren i Beslan eller bag gidseltagningen i Dubrovka-teateret i 2002, hvor man i medierne klart fornemmede en vis medfølelse med gerningsmændene, fordi de jo var ”stakkels ofre” for en undertrykkende russisk fremfærd? Den rationelle ”baggrund” for konflikten blev detaljedokumenteret. Ser man på de mest troværdige videnskabelige prognoser for Vesteuropas fremtid, er den jo i ikke mindre grad urovækkende

end Tjetjeniens og lignende områders aktuelle skæbne: Om et par generationer vil den indfødte europæiske befolkningsandel være en brøkdel af nutidens, mens væksten i den tredje verdens befolkningstilvækst har en så stor ”bremselængde”, at den endnu ikke er begyndt at aftage i signifikant grad. Kombineres dette scenario med de vestlige politikeres store villighed til at lade masseindvandring ”løse problemet”, ligger det da lige for i en rask ungdoms sind, at næsten ethvert offer er berettiget, hvis det kan bidrage til at forhindre denne selvmordskurs. For millioner af arabere og afrikanere indvandring til Europa vil selvsagt ikke betyde et stærkere og yngre Europa, men et nyt Arabien og Afrika på europæisk jord.

”Breivik var et alt for sundt individ i en underdanig, selvhadende og stueopfostret æra for et vestligt samfund, som har mistet sin umiddelbare livsvilje, forsvarsevne og følelse af eksistensberettigelse”

Hvornår er ordets magt udtømt?

Seminarieadjunkt Ulla Nørtoft Thomsen har på sappho.dk haft et af de mere tankevækkende indlæg i debatten om Breivik, betitlet ”Galskabens nutidshistorie”. Her fastslår hun som en lære af massakren, at det efter Breivik burde være ”hugget ud i sten”, at der ”går en absolut grænse mellem højrefløjens frie kritik i åndslivet og dens lovlighed og demokratiske indstilling, når det kommer til handlingslivet. Med Immanuel Kants ord: Tænk, hvad du vil, men adlyd!”

Men vil det sige, at den politiske debat bare skal være uskadelig snak, der ikke behøver have nogen konsekvenser i den virkelige verden? Skal man med andre ord bare være tilfreds med at bruge sit frie ord, hvis en katastrofe truer, og så i øvrigt lade stå til, hvis ingen vil lytte? Er det i udgangspunktet ikke mere ros-værdigt, hvis man ikke kun vil tale, men om nødvendigt også handle? Selv om det indebærer risikoen for at gribe det grueligt galt an, som Breivik?

Nørtoft Thomsen skelner med rette skarpt mellem Breiviks i vid udstrækning skarpe og fornuftige manifest og så hans handlinger, der ramte helt ved siden af. Disse gjorde Breivik til ”en samfundsfjende”: ”Som demokrat kan man kun se på hans handling med gru, vantro og afsky. Men der er en vanskelighed vedrørende manifestet.”

Javel, men det er trods alt i manifestet, at der står det afgørende ræsonnement, som førte til hans udvikling fra debattør til selverklæret modstandsmand: ”At protestere er at sige, at man er uenig. Modstand er at sige, at man vil sætte en stopper for det her.” Når magthaverne ikke vil føre en fair debat og rette politikken ind efter nationale interesser, men tværtimod fører landet (og hele Europa) videre mod katastrofen, vil det være mere redeligt at bekæmpe disse magthavere med magt end med ord, som alligevel forvrænges og undertrykkes. Man kan være principiel demokrat og fastholde en ikke-voldelig linje uanset hvad, men man kan ikke konsekvent påstå, at man alene derved står på et højere etisk niveau. Langt de fleste vil da vel dog også mene, at repression af et eller andet omfang bør føre til, at man lægger pennen og griber geværet trods alle påstande om formelt ”demokrati”. Det er blot, hvornår dette punkt nås, der er uenighed om.

Det er som bekendt svært at spå, især om fremtiden, og absolut ingen kan vide med sikkerhed, hvor ”the point of no return” for en demokratisk løsning ligger. Mange vil med gode argumenter hævde, at det for længst er passeret, flere vil foreløbig stå fast på det modsatte. Men pointen er dog, at grænsen mellem ord og handling næppe kan være ”absolut”, for alle med selvagtelsen i behold må trods alt gribe til magt, hvis urimelighederne bliver for store.

Nørtoft Thomsen skriver videre: "Når Breivik bliver splittergal, skyder 70 mennesker og ønsker krig, kaos og statsligt sammenbrud, er der tale om en konservatisme, som definitivt oplever at have tabt kampen for det bestående og nu omdanner sig til noget andet. Der er tale om en forgæves og hjemløs kultur-konservatisme, som nægter at nyorientere sig og progressivt annamme de forandringsprocesser som den har tordnet imod – og som i stedet vælger at tænke revolutionært."

Betyder det, at man for at være "demokrat" nødvendigvis skal acceptere en stærkere modparts fait accompli, eller kan man ikke stadig være demokrat, hvis man vil rulle en uønsket udvikling tilbage? Hvis man som demokrat har en bevidsthed om, at i historien er netop intet nogen sinde "definitivt", kan man da udmærket nægte at "annamme" uønskede forandringer og holde fast ved et "her står jeg, og jeg kan ikke andet" – indtil historien måtte spille én magtmidler i hænde til realistisk handling.

Nørtoft Thomsen skriver desuden bl.a.: "Som demokrater kan vi andre enes om, at demokratiet må og skal være en bedre løsning end terror og borgerkrig. Men det betyder, at demokratiets analyser skal være bedre end Breiviks. Når han er slået ned med en velfortjent folkelig fordømmelse, kommer den næste opgave: at slå ham analytisk og taktisk."

Næsten ingen er ideelt set uenige i, at demokrati er en bedre løsning end terror og borgerkrig, men det siger jo i sig selv ikke noget om, hvad man skal gøre, hvis demokratiet bliver dysfunktionelt. Skal man så bare skrive og tale videre og gå undergangen i møde med åben pande og lidt farisæisk god samvittighed, fordi man i modsætning til så mange andre "har gjort, hvad man kunne", eller skal man måske – hvis man ikke selv evner en egentlig modstandskamp – hellere forberede scenen for dem, der kan og tør, eller i det mindste tie og vige pladsen for dem, der ikke kun er imod, men også vil gøre noget ved det?

Breivik har gjort denne diskussion lidt for nem for Nørtoft Thomsen, fordi hans handlinger forekommer så usædvanligt ude af trit med det, situationen sagligt set berettiger til (hvad det så end

er). Hun konkluderer, at det er "rent hykleri af frygte nye Breivik'er, for dem får vi næppe mange flere af. Til gengæld skorter det ikke på følgagtighed, uvidenhed, kortsynethed, fejhed, egoisme, overfladiskhed, materialisme, intolerance og handlingslammelse. Det er de synder, vi skal gøre noget alvorligt ved, hvis folk som Breivik ikke skal have ret i, at samtaledemokratiet ligger underdrejet og er ude af stand til at løse problemerne."

Hovedfaren ved en fortsat islamisering er ganske rigtigt ikke noget lignende Breivik, som ikke truer samfundets fundament (men snarere styrker det ved at knytte resten tættere sammen), men en langsom samfundsmæssig opløsning, som Breivik netop ville bryde radikalt med – åbenbart uden at indse, at her kræves et medspil af såvel det centrale magtapparat som af en stor del af folket.

"Breiviks egentlige plan, der gik ud på at ramme de øverst ansvarlige for masseindvandringen til Norge, var vel rent rationelt betragtet ikke lige så gal som hans handling"

Nørtoft Thomsen gentager nationalkonservatives velkendte appeller gennem de senere år om betingelserne for demokratiets overlevelse, mens Breiviks pointe var, at sådanne besværgelser med matematisk sikkerhed vil være virkningsløse. En så stor del af folket er lullet i søvn af "fred og ingen fare"-demokratismen, at kun et virkelig stort brag kan vække dem. Men da Breivik så endelig leverede det, jog det i hvert fald umiddelbart folk i modsat retning, nærmere afgrunden. At det så igen kan anses som en forudsætning for en nødven-

dig fremskyndelse af den afgørende konflikt, kan have været en taktisk overvejelse hos Breivik. Det skal gå rigtig galt, før det bliver godt. I så fald var han dog måske tilmed for optimistisk, for man kan vel med mange gode grunde tvivle på moderne skandinavers evne og vilje til at gøre grundigt nok op med en virkeligt fremskreden islamisering. Allerede på det aktuelle niveau kræver en genopretningspolitik så barske indgreb, at man kan betvivle muligheden af dem i lande med en så demokratisk og human tradition som de nordiske, så en national "nærdødsoplevelse", som Breivik nok ville fremtvinge, vil have en uhyre høj risiko for at føre ind i den virkelige nationale død i stedet for tilbage til livet.

Men Nørtoft Thomsens principielle, demokratiske linje kan dog lige så vel betyde døden, blot en langsom og lidelsesfuld. Så snart man kategorisk frasier sig retten til brug af magt mod en udvikling, er dennes fortalere klar over, at hvis de i alt væsentligt kan bevare den udøvende magt, kan de tillade sig hvad som helst.

Breivik-kritik mangelfuld uden islamiserings-kritik

Ifølge Nørtoft Thomsen er der mange andre løsningsmodeller end Breiviks til hans sagligt rigtige konstateringer om situationen og udviklingen, heriblandt demokratiske løsningsmodeller. Men en vigtig pointe hos Breivik er altså, at kulturmarxisternes ideologi sidder på magten i en sådan grad, at demokratisk ændring af mentaliteten og derpå af den politiske praksis er udsigtsløs inden for den til rådighed stående tidshorisont. Man kan tilslutte sig alle mulige grader af denne dystropi med dertil hørende graddeling af den nødvendige politiske modstand for at forhindre den, men tilbage står stadig, at modstand må der på et tidspunkt gøres. Hver enkelt må selv tage ansvaret for, hvornår vedkommende afgør, at demokratiet har udspillet sine muligheder. At det allerede er tilfældet, behøver man ikke være enig med Breivik i, men i erkendelsen af, at det dog kan være tilfældet, er han mere reel end de fundamentalistiske demokrater, der hellere vil lade landet gå

under end opgive flertalsstyre, retssamfundet og ordets magt.

Breiviks egentlige plan, der gik ud på at ramme de øverst ansvarlige for masseindvandringen til Norge, var vel rent rationelt betragtet ikke lige så gal som hans handling, som den pga. tilfældige omstændigheder blev, men alligevel var det jo en overvurdering af egen betydning, at en enkelt privatperson med egne midler overhovedet skulle kunne udløse en større kursændring. Her har Frankfurterskolens Theodor Adorno for en gangs skyld skrevet noget rammende, nemlig hvor han grundlæggende skelner mellem "meningsfuld" og "meningsløs" lidelse og mellem "undgåelig" og "undgæelig" lidelse. I Frankfurterskolens kritiske teori var holocaust den centrale meningsløse og undgæelige historiske begivenhed, og det samme må islamiseringspolitikken siges at være, reelt en terrorhandling

mod de uskyldige værtsfolk. Men Breiviks modterror blev også en meningsløs og undgæelig begivenhed, hvis virkningshistorie ikke synes at have bragt væsentligt nyt frem, hverken i debatten eller den konkrete politik. Alt lader i hovedtræk til igen at være "business as usual". Hvad skal der egentlig så til, vil nogen måske derfor spørge – og forsøge at gå et skridt videre.

Det er derfor ikke hyklerisk at frygte nye og endnu værre Breivik'er, men årsagen er vel at mærke i sidste ende at finde hos islamiseringstilhængernes – ja, hos folkeflertallets – tykhovedethed, indsigtsløshed og magelighed, når det gælder rettidig omhu. Hyklerisk er derimod den ensidige og rent moraliserende, sindelagsetiske fordømmelse af Breivik, når den ikke følges af en erkendelse af, at tilmed meget blodige reaktioner er legitime, hvis han virkelig har ret. Lande og civilisationer har altid og

bør vel altid forsvare sig trods endog store tab, hvis deres grundlag virkelig antastes. Har man indset, at dette er tilfældet i den nærværende folkevandringsæra, får man et problem med en principiel Breivik-kritik, hvis man ikke grundlæggende vil bekæmpe denne befolkningsudskiftning på andre måder. Ligesom man vel heller ikke uden hykleri kan fordømme voldelige socialrevolutionære, hvis man blankt afviser sociale forbedringer i et fattigt samfund. Det kan udmærket være, at Breivik er alvorligt syg, men så er principiel kritik af ham alligevel som at give kræften skylden for dødsfaldene, og ikke storrygerne, som skabte betingelsen for sygdomsudbruddet. Ønsker politikerne bare at fortsætte deres islamiseringskurs, vil man måske en dag kun kritisere Breivik for, at han pga. uheldig timing skød de forkerte, og ikke at han ville gøre væbnet oprør mere direkte mod dem, der sælger ud af hans folks førstefødselsret.

Norge paradis for voldtægtsforbrydere

"Alle overfaldsvoldtægter, der blev begået i Oslo i fjor, blev begået af mænd med ikke-vestlig baggrund. Det viser en rapport, som politiet fremlagde i dag.

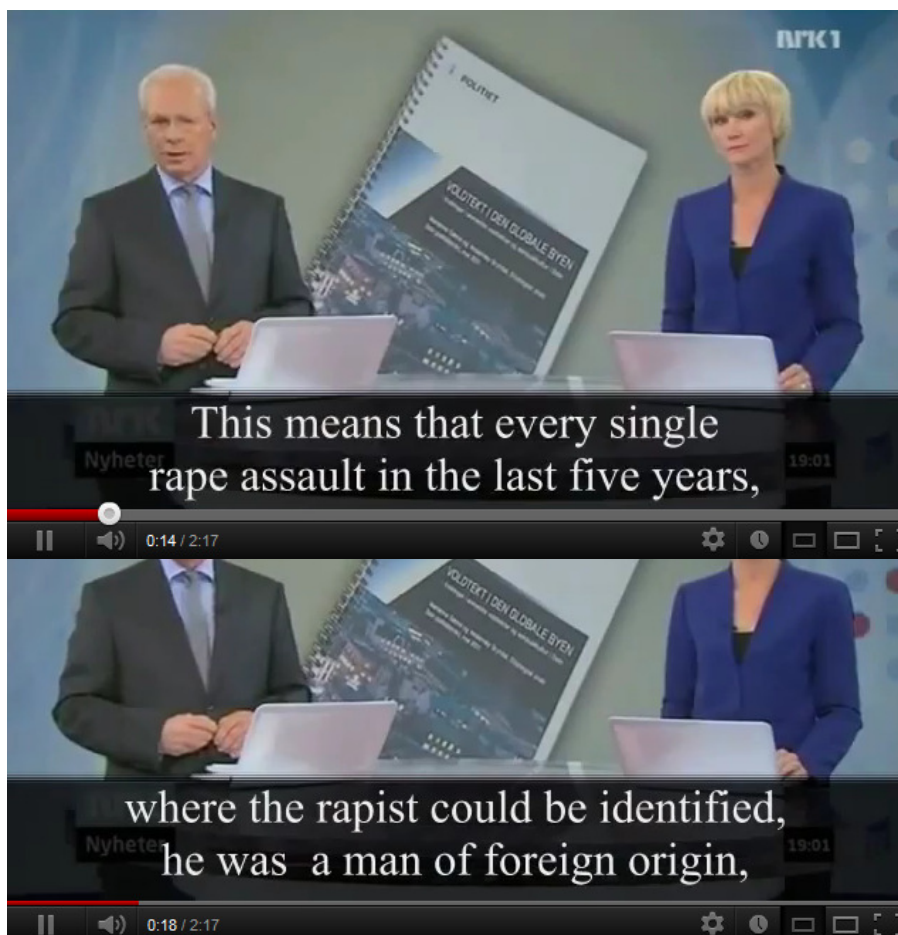
Det betyder, at samtlige overfaldsvoldtægter medkendt gerningsmand, som er blevet begået i de seneste fem år, blev begået af mænd med udenlandsk oprindelse."

Næsten alle ofrene er norske kvinder. Og næsten alle gerningsmændene er muslimer, kan man konkludere, selvom det ikke siges direkte i TV-udsendelsen fra NRK 26/5 2011.

Et interviewet voldtægtsoffer fortæller, at gerningsmanden sagde, at hans religion gav ham ret til at voldtage.

I 2011 voksede antallet af anmeldte voldtægter med 28% og overfaldsvoldtægterne med 104%. Overfaldsvoldtægterne udgjorde i 2011 22% af de anmeldte.

Kilde: NRK 30/5 2012.

Er vestlige verdier universelle?

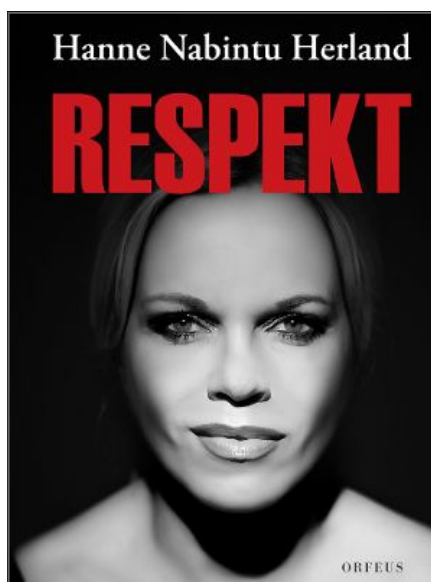
*Hanne Nabintu Herland: RESPEKT.
Orfeus. 2012*

Hanne Nabintu Herland (1966) er født og oppvokst i Belgisk Kongo og Kenya, hvor hennes norske foreldre jobbet for UNESCO. Etter avsluttet streng internatgrunnskole og videregående skole, med hardt arbeid og disiplin, flyttet hun til Norge for å studere religionshistorie ved Universitet i Oslo. Kultursjokket hun opplevde beskrives nesten som Samuel Huntingtons "The Clash of Civilizations".

I 2010 kom hun med sin første bok: "Alarm -tanker om en kultur i krise!" (Luther forlag) som ble solgt i 5 opplag i løpet av ett år. Hennes andre bok "Respekt" utgitt av Orfeus forlag er allerede blitt bestselger, selv om Aftenposten kom med nedlatende anmeldelse. Hanne Nabintu Herland foretar i boken et hardt oppgjør med den norske verdirelativitet, tradisjonsoppløsende og dannelseløse samtid, der medier og intellektuelle spiller en avgjørende rolle. Hun skriver at vestlig kultur i sin helhet - og norsk spesielt - opplever en alvorlig nedgangstid i sin jakt på billig originalitet, tomhetsfylt modernitet og utvisking av egne tradisjoner.

Noam Chomsky har skrevet at intellektuelle ofte er stenografer for makten og maktens støttespillere. Med "politisk korrekthet" kjøper de privilegerte posisjoner i samfunnet. Dagens toneangivende politikere og journalister er tidligere '68 venstre radikale opprørere som tolker demokratiet som et likhetstyranni. Herland er overrasket over at janteloven, gruppepresset og innskrenket meningsfrihet har inntatt Norge. Det norske folk er alt annet enn fritt etter hennes mening. Hun skriver om redsel for å uttrykke sin mening, om snillisme, rasisme, middelmådighet, mangelen på respekt for den tradisjonelle norske og europeiske kristne

kulturen og til og med skam over sin egen kultur. Gud er bagatellisert og staten har overtatt hans rolle. Det er stor forskjell fra nordmenns kunnskap om fremmede kulturer og virkelighetsoppfatningen. Innvandreres forståelse for norske holdninger og hva som må til for at innflyttere blir respektert i det norske samfunnet er snudd på hodet.

I boken siterer Herland en rekke kjente filosofer som skriver om at den vestlige sivilisasjonens verdier er i endring ved møtet med den store innvandringen fra de andre kulturer. Manglende kunnskap om andre og en selvtilfreds holdning, har ført til at man ikke setter krav til innvandrere fra andre kulturer når de flytter hit. Når vestlige borgere flytter til andre kulturer, må de tilpasse seg lokale lover og regler for å få et godt liv. Det gjøres ikke her. Dette fører til at 5,5 % av ikke vestlige innvandrere i Norge bruker 40 % av sosialhjelpen, blir overrepresentert i kriminalstatistikken og har høyest arbeidsledighet.

Herland peker på at statistikken i USA viser at sosialmønstre med lav utdanning og trygdebruk arves hos afrikanske amerikanere

født i USA. De innvandrere som i dag kommer fra Afrika blir møtt med kalde skuldre av akkurat disse amerikanerne fordi deres verdier ikke er de samme. Noe galt skjer i den vestlige verden. Herland, tillike med flere kjente filosofer og sosialantropologer, tror at dagens degradering av verdier som arbeidsomhet, disiplin, utdanning og tradisjoner vil føre til nedgang i samfunnet. Hun er bekymret over den vestlige tendens til å tro at deres verdier og sivilisasjon er så unik og universell at den er en selvfølge for alle.

Norske elever skårer dårlig i PISA - undersøkelsene og er rangert etter noen av de landene Norge gir bistand til. Generelt sett vil ikke norske elever pugge matematikk og lære noe som krever hardt leksearbeid, i motsetning til indiske og kinesiske elever. Vestlig sivilisasjon er blitt et hedonistisk "jeg har krav på samfunn". Følelsen av plikt er forsvunnet i Vesten, sammen med gamle tradisjonelle verdier. Kineserne og indere arbeider hardt, skaper verdier og produserer for den vestlige befolkning. Arbeidsplasser flytter fra vest til øst og arbeidsledigheten øker i vesten. Dette er en farlig og oppsiktsvekkende utvikling skriver Herland i sin bok. Hun sier at mange sivilisasjoner gjennom historien har opplevd sin nedgang etter at de begynte å bruke mer enn de produserte. Vestlig sivilisasjon er i nedgang med klart forfall i USA, Storbritannia og EU.

Hennes mål med denne boken er å øke nordmenns kunnskap om fremmede kulturer og deres virkelighetsoppfatning, samt innvandreres forståelse for norske holdninger og hva som må til for at innflyttere skal respektere det norske samfunnet.

Boken er Hanne Nabintu Herlands sammenligning av Norge og de andre samfunn hun gjennom sin oppvekst fikk kjennskap til. Hennes meninger om manglende integrering av ikke vestlige innvandrere i det norske samfunnet kan anvendes i hele Europa.

Zorica Mitic

Venstrefløjens indvandrerpræference

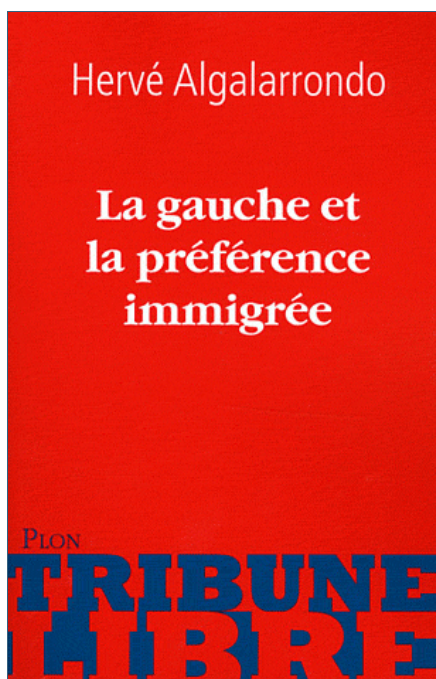
*Hervé Algalarrondo:
La gauche et la préférence immigrée.
(Plon, 2011. 145 sider. 16 €).*

Det er egentlig et velkendt fænomen, som journalisten og debattøren Algalarrondo her borer i: At venstrefløjens er blevet skuffet over deres indenlandske proletariat og i indvandrerne har fundet sig en bedre menighed og rambuk for deres Nye Samfund.

I særdeleshed er denne udvikling nået langt i Frankrig, hvor Front National er det største arbejderparti (med over en tredjedel af arbejdervælgerne bag sig), mens de franske arbejderes tilslutning til socialisterne og den øvrige venstrefløj er minimal (kun 13 % af arbejderne støttede socialisterne ved præsidentvalget i 2002). En tænketank tæt på Socialistpartiet har tilmed foreslået, at man tager konsekvensen af arbejdernes højredrejning og i stedet for op til præsidentvalget i 2012 satser på bl.a. indvandrerne (sammen med "de højtuddannede", "de unge" og "kvinderne"). Socialistpartiet, der nu er under den fhv. SOS-Racisme-formand Harlem Désirs ledelse, vil nok se velvilligt på denne strategi.

Algalarrondo er imod Front Nationals generelle afvisning af indvandring, men kritiserer også venstrefløjens for i princippet at ville legalisere alle illegale indvandrere i Frankrig. Fx citerer han socialisten Michel Rocard, ifølge hvem "Frankrig ikke kan modtage al verdens elendighed, men det har pligt til at tage sin del." Dette "men" kommer i praksis altid til at betyde, at man ikke siger nej til nogen, blot de er nået over grænsen. Herimod mener Algalarrondo, at man bør fokusere politikken på at forbedre forholdene for de indvandrere, der allerede har opnået lovlig status i landet, men ikke tage så mange yderligere ind. Venstrefløjens stikker med sin fortsatte insisteren på "åbenhed" en kæp i hjulet på forsøgene på at forbedre forholdene for den indvandrerbefolkning, Frankrig i forvejen har. Bedre bliver det ikke af, at venstrefløjens (ligesom herhjemme) i særlig grad har kastet sin kærlighed og

de medfølgende ressourcer på de oprørske og problemskabende segmenter af indvandrerne, mens de kedelige, der bare passer sig selv ligesom hovedparten af de indfødte, ikke er interessante for skaberne af det Nye Samfund.

Imod Algalarrondo kan man selvfølgelig indvende, at et indvandringsstop ikke er særlig realistisk, når der i forvejen er et så stort brohoved af fremmede i landet, men hjemsendelser vil han ikke høre tale om. Frankrig har godt nok også med sin koloni-fortid et vanskeligere udgangspunkt i denne sag end fx Danmark, men spørgsmålet er vel, hvor længe man skal lide under denne historie, og om der ikke er rimeligere måder at afbetale en evt. gæld på, fx via udviklingshjælp. Alt er vel bedre end det demografiske selvmord på eget område, i særdeleshed når Frankrig (og de andre vestlige kolonimagter) reelt aldrig har koloniseret, dvs. befolket, deres såkaldte kolonier i modsætning til den ægte kolonisering, der nu finder sted fra syd mod nord.

Algalarrondo går skarpt i rette med venstrefløjens dyrkelse af "åbenhed" og globalisering som noget altovervejende positivt. Faktisk er den nye indenland-

ske "udbyttede klasse" voksende, for den må defineres som omfattende alle ofre for globaliseringen, herunder udsatte dele af arbejder- og bondestanden og mange kontoransatte. Der er ingen grund til at importere et nyt proletariat, for et nyt sådant er under alle omstændigheder ved at opstå midt i folket. Efter Algalarrondos mening er disse stadig mere marginaliserede grupper ved at glemmes af venstrefløjens til fordel for den mere mondæne støtte til de meget synlige etniske minoriteter. Et socialistisk slogan om, at folkeblandinger er noget karakteristisk for den moderne verden, afviser Algalarrondo med historisk dokumentation: Sådanne blandinger har altid fundet sted, men først i vor æra har de fået den mening, at et modtagende folk frivilligt skal opgive at være herre i eget hus.

Den herskende franske venstrefløjenselite præges af dem, som Algalarrondo kalder "bourgeois bohème", der hænger sammen som ærtehalv, når én af dem angribes, hvilket if. Algalarrondo blev vist, da den fremtrædende socialist og Valutafond-direktør Dominique Strauss-Kahn i 2011 blev anklaget for sexovergreb mod en sort stuepige. Uanset skyldspørgsmålet er det utvivlsomt, at en højrefløjspolitiker i samme situation straks ville blive anklaget for racisme, men det kom overraskende slet ikke på tale over for Strauss-Kahn, som ledende franske meningsdannere konsekvent forsvarede. Den franske elite var chokeret over USA's demokratiske retshåndhævelse, hvor Strauss-Kahn blev behandlet som enhver anden mulig voldtægtsforbryder. Samme elites tilsyneladende rundhåndethed over for tredje verdensfolk udspringer da heller ikke af lighedsmentalitet, men af paternalisme, forklarer Algalarrondo. Ikke mindst de etniske uromagere i Frankrigs gader betragtes som mentalt umodne, fordi de er blevet "dårligt behandlet af historien" og derfor ikke har ansvar for egne handlinger.

Man må i forbindelse med det multikulturelle samfund skelne mellem grupperne "de troende" og "de praktiserende", som sjældent overlapper: Tror man på

dette projekt, er det, fordi man ikke selv lever midt i det, og gør man dét, tror man ikke på det. De mere udsatte indfødte franskmænd, som er det grænseløse projekts ofre, har if. Algalarrondo fået den besked af "de troende" på venstrefløj, at de er samfundets bæreme, højrefløjens medløbere og derfor ikke værdige til opmærksomhed fra venstrefløj, som har fundet nye målgrupper. Infamien er total: Først skaber man utålelige forhold for arbejderne, og derefter

fordømmer man dem for politisk troløshed.

For at knytte an til den danske debat kan man notere, at Helle Merete Brix har angrebet Lars Hedegaard for dennes "eksotiske" teori om, at multikultimagthaverne bevidst ønsker at opsplitte Vestens samfund i en slags "del-og-hersk"-politik. Efter Brix' mening er udviklingen snarere et resultat af skyldfølelse og utilsigtede bivirkninger af gode hensigter. I Frankrig viser den

politiske taktik dog langt mere åbenlyst en skruppelløs udnyttelse og forsøg på yderligere at fremme en nationalt skæbnesvanger udvikling. Multietniseringsens fodsoldater kan meget vel være "nyttige idioter", men det er meget svært at overse eliternes gustne overlæg, hvor der kun tages hensyn til deres egne kortsigtede fordel. Bevisbyrden tilfalder dem, der vil påstå, at det er anderledes i vor hjemlige andedam.

Peter Neerup Buhl

Svejts' nationale redningsmand

Markus Somms:

Christoph Blocher.

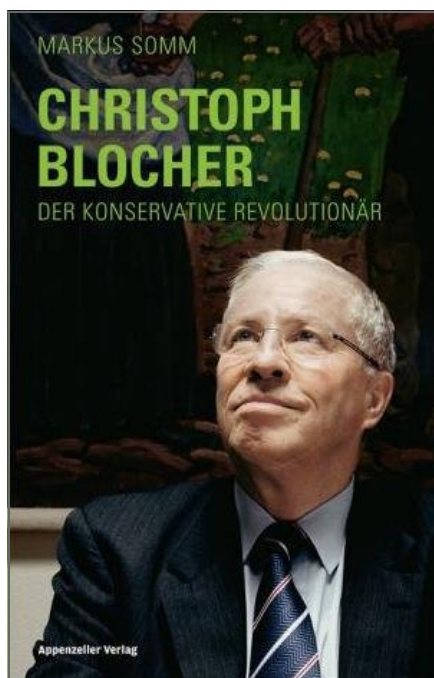
Der konservative Revolutionär.

(Appenzeller Verlag, 2009. 523 sider. 41,70 €).

Det Svejtsiske Folkeparti (SVP) er blandt de mest succesfulde indvandringskritiske partier i Europa, så det kan være relevant at tage ved lære af den dominerende skikkelse i dette parti, Christoph Blocher (født 1940). Somms biografi er en af de få nogenlunde positivt indstillede skildringer af manden, og samtidig giver den et fyldigt indblik i svejtsisk historie og politiske liv, som faktisk også er tankevækkende.

I en æra, hvor mange svejtsiske politikere gik med tidsånden og ville have Svejts med i EU og generelt åbne landet og "forbinde det med verdenshistorien", stod Blocher fast på den traditionelle svejtsiske kurs, som er "særlilfældet", det neutrale fristed i en emsig verden af global aktivisme. Allerede i 1986 triumferede han i en folkeafstemning om FN-medlemskab, hvor 75,7 pct. af vælgerne stemte imod (i 2002 blev landet dog alligevel medlem). I Svejts har folket mere direkte indflydelse end i andre lande, og det var lige før, at de toneangivende politikere fik folket med på ideen om en "normalisering" af Svejts, men så kom Blocher, der med styrke og sikkerhed overbeviste så mange om de traditionelle nationale værdier, at landet blev sikret for den kommende generation. Svejts er med Somms ord pr. traditi-

on "populistisk", og Blocher har udtalt, at uden dette direkte demokrati ville han slet ikke have haft interesse for at gå ind i politik. Der ville mangle denne særegne nærhed til folket, som giver Blocher hans engagement, og som han håndterer med stor virtuositet.

SVP har rødder i et gammelt bondeparti, og med Blochers sejrsgang mente de politisk korrekte, at nostalgikerne, taberne og jodlerne fra de mest afsides dale havde vundet over dem, der var på den "rigtige side af historien", men også rent sagligt sad Blocher med trumfkortene. Som ejer og leder af et kemifirma

med flere tusind ansatte forstod og forudså han som få de europæiske magtforhold og den velfærdsstatslige og generelle økonomiske udvikling, så han fik også påvirket politikken i en mere ansvarlig retning på disse områder.

Det er vel at mærke ikke en erhvervs-karriere, der er Blochers egentlige drivkraft. Som søn af en præst og med ti søskende havde han ret beskedne forhold i barndomshjemmet og ville til sin fars skuffelse egentlig være en traditionel svejtsisk bonde, hvilket han startede som. Her lærte han at arbejde hårdt uden at klynke. Inspireret af sin grandonkel, der var forbundsretspræsident og kendt som forsvarer af ytringsfrihed, begyndte han dog på jurastudiet, som han måtte finansiere ved at arbejde som postsorterer om natten. I sin studietid mødte han pga. sit frivillige nationale arbejde ejeren af EMS-Chemie, der tog ham under sine vinger, og hvem han senere efterfulgte. Han gennemførte en succesfuld fornyelse af det store firma, ligesom han siden 1977 har fornyet og omstruktureret sit parti, der er gået frem fra knap 10 pct. til næsten 30 pct. i vælgertilslutning. Men efter hans mening er det at være bonde stadig den mest anstændige beskæftigelse, og hans taler og formuleringer er også præget af en konkret og hverdagsnær verdensopfattelse, som derfor forstås af alle andre end akademikere.

Somm sammenfatter, at Blochers verdensanskuelse hviler på "common sense, erfaringsværdier og historiens lære:

At livet er hårdt, ressourcerne knappe, og at krig har der altid været." En traditionel protestantisk baggrund og livslang optagethed af teologen Karl Barth har sat Blocher i principiel opposition til 68'erne, hvis højeste mål er fornøjelser og frihed for lidelse. Blocher har i filosofiske debatindlæg spiddet den livstræthed og mangel på åndelig drivkraft, der gør det svært for 68'erne at acceptere livet, som livet er. De har efter hans begreber helt basalt svigtet "menneskets antropologiske grundlag".

Som om en fremtrædende erhvervs- og politikerkarriere ikke var nok, avancerede Blocher også til major i den svejtsiske hær, som indtil for nylig havde værnepligt for alle mænd og dermed var en af de største i Europa. Som major har han udfordret den militærkritiske og nationalt selvopgivende holdning ved at få arrangeret militæroptog og øvelser i områder, hvor han vidste, det ville provokere, og som en ægte soldat yder han på alle sine områder en indsats, som om landets skæbne afhænger udelukkende af ham – hvilket vel burde være mentaliteten bag alles indsats.

Blocher har overført sin firmamarkedsføring til sit parti: "Man skal for enhver pris adskille sig fra de andre." Eller med Winston Churchills ord, som Somm apropos citerer: "Når to personer har den samme mening, er den ene overflødig." Dog skal man selvfølgelig ikke give køb på det grundlæggende. Men det særegne ved Blochers politik faldt også fint sammen med hans præferencer, for mens de andre borgerlige gled mod venstre, trak han imod tidsånden sit parti mod højre, dvs. nationalkonservatismen, som for ham var det sande fremskridt. Karakteristisk har han udtalt: "Når alle er af samme mening, får jeg en sær følelse i maven. Så er der noget skummelt. Ved kontroversielle sager har jeg færre bekymringer."

Blocher var svejtsisk justitsminister 2004-2008 og havde her 2500 underordnede, hvoraf en stor del i udgangspunk-

tet hadede ham af politiske årsager. Mange blev dog omvendt efter at have mødt ham personligt og oplevet hans evner, engagement, retlinethed og arbejdsindsats. Hans levnedsskildrer, Markus Somm, var også en venstreori-

denne realitetssans var han gået under som erhvervsmand."

Som justitsminister lykkedes det Blocher at få nedsat antallet af asylsøgere i Schweiz fra 23.000 i 2003 til 10.000 i hvert af årene 2006 og 2007. Denne politik fik tilslutning fra 70 pct. af vælgerne trods meget massiv kritik fra resten af den politiske og meningsdannende klasse, men er typisk nok fraveget efter hans afgang. I 2011 gik SVP efter årtiers fremgang også lidt tilbage, men Blochers "konservative revolution" har sat sig varige spor. Somm peger på det tilsyneladende paradoks, at på de områder, hvor Blochers kamp for det særlige i den svejtsiske tradition har været mest gennemført, er landet blevet mest forbilledligt: Her nævnes bl.a. bank- og skattelovgivning, indre sikkerhed, skolesystemet og arbejdsretten. Men vigtigst har han for al fremtid brudt tabuerne omkring fremmedpolitikken.

Som regel får man jo kun et meget forenklet billede af andre landes politiske forhold, og i danske medier har Blochers format og saglige politik været en ganske forfremmed politikken.

Som regel får man jo kun et meget forenklet billede af andre landes politiske forhold, og i danske medier har Blochers format og saglige politik været en ganske forfremmed politikken.

At læse om svejtsiske forhold og Blochers imponerende levned er på mange måder lærerigt. Det er trist og skadeligt, som medierne forsimples og kun videregiver den politiske korrektheds sort-hvide verdensbillede, da de færreste jo læser en tysk biografi. På andre sprog findes der ingen dybere, nuanceret skildring af Blocher, som også alle danske politikere med fordel kunne inspireres af.

Peter Neerup Buhl

teret journalist, der skeptisk opsøgte Blocher og snart måtte revidere sine fordomme. Blocher var en retfærdig, men også hård chef, der i overensstemmelse med sin liberalistiske opfattelse fik nedsat sit ministeriums udgifter med 20 pct. Som en gammel studiekammerat da bemærkede, blev Blocher "formodentlig den første politiker i verden, der reelt rullede staten tilbage. Det er mere, end hvad Reagan og Thatcher formåede."

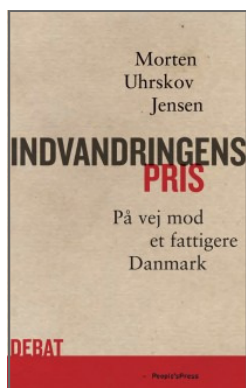
Rammende karakteriserer Somm Blocher ved at afvise, at han er ideolog: "Han er kun ideologisk for så vidt, som han har et verdensbillede, der næppe kan rystes. Han er ikke ideolog, når det gælder om at begribe et sagligt forhold. Som en fanatiker hvad angår virkelighed vil han vide, hvad der foregår. Uden

Et fattigere Danmark

Morten Uhrskov Jensen, Indvandringens pris – på vej mod et fattigere Danmark, 150 sider, 149 kr. People's Press

Morten Uhrskov Jensen er gennem de senere år blevet kendt som en vedholdende og intellektuelt skarp kritiker af den indvandringspolitik, der har påført Danmark en ny befolkningssammensætning. Mest kendt er hans mammutbog *Et delt folk* fra 2008 om den danske udlændingepolitik 1983-2008 – perioden hvor folketingsflertallet og Mediedanmark skabte fundamentet for denne udvikling ganske uafhængigt af den eksisterende virkelighed. I hans nye bog *Indvandringens pris* giver han et kort udblik på de perspektiver, der rejser sig i konsekvens af det, der er sket.

Han påviser med utallige eksempler, at myten om de fordele, det nye, brogede "fællesskab" vil give os, gennemsnitligt set er og bliver en myte. Det, der er trukket ned over hovedet på danskerne, er en uhyre alvorlig belastning såvel økonomisk som socialt – en møllesten om vor hals. Det er således *ikke*, som mange havde troet eller i hvert fald håbet gennemsnitligt set, de bedste, de kløgtigste og de mest initiativrige fra den ikke-vestlige verden, der er strømmet hertil. Tværtimod ser det ifølge forfatteren ud til gennemsnitligt set at være de ringeste, som efter de hidtil indhøstede erfaringer ej heller i senere generationer kan forventes at ville klare sig på niveau med landets oprindelige indbyggere. Faktisk er forfatterens gennemgang af dette problem, som folk, der gerne vil færdes på de bonede gulve helst ikke taler om, overordentlig uhyggelig læsning.

Hvad den *fulde* pris er for det, der er sket – hvilket læseren vel havde ventet sig ud fra bogens titel at få en slags svar på – forsøger forfatteren ikke at afklare. De eksempler, han

fortrinsvis anvender, herunder de sørgelige erfaringer fra uddannelsessystemer i ind- og udland, viser kun en del af rædsels-regningen. Desværre er den lige så tydelig at læse, som var den bøjet i neon - forfatteren underbygger sine dystre konstateringer også med henvisninger til forholdene i de øvrige europæiske lande og i USA.

Samlet konstaterer han, at Europa og USA upåagtet af eliterne i alvorlig grad er på retur i konsekvens af massetilvandringen. Den nødvendige kursændring, som forfatteren efterlyser, forudsætter imidlertid en erkendelse af, at denne ikke-vestlige indvandring til Europa er en katastrofe både kulturelt og økonomisk.

Problemet er, at forfatteren i så henseende taler for døve øren. De, der læser bogen, har antagelig allerede øjnene åbne og har allerede råbt gevalt, så højt de kan. Hovedparten af politikerne og Mediedanmark, der styrer udviklingen, vil derimod ikke høre, de interesserer sig ikke for facts, og de læser næppe bogen. Og hovedparten af vælgermassen lader sig snakke på plads.

Som bekendt vil den, der ikke vil høre, få at føle. Den massive del af vælgerbefolkningen, der i dag uden videre kunne løse problemet, er døvet af den velfærd, det er lykkedes at skabe herhjemme, i en sådan grad, at denne velfærd tages som noget naturgivent, der under ingen omstændigheder kan gå tabt.

Disse vellevende danskere vil blive skuffet. Sundhedssystemet og skolesystemet er allerede under sammenbrud. Og PET vil ikke blive ved med at finde de terrorister, der har slået sig ned her i lyset af den udlændingepolitiske vandskurs. Vi vil heller ikke være i stand til at forsørge de på sigt millioner af ikke-vestlige "nydanskere", der er ude af stand til at sørge for sig selv ved en arbejdsindsats på vestligt niveau.

Det gode liv, der endnu leves på vore kanter, vil gå tabt.

Ole Hasselbalch

Mindeord

Arild Hald Kierkegaard

10. juli 1979 - 25. februar 2012

Alt for tidligt mistede Danmark en af sine mest lærde og ivrigste forsvarere over for den igangværende nationale opløsning, cand. mag. Arild Hald Kierkegaard, der trods sit korte liv nåede at gøre en stor indsats for dansk kultur, sprog og levevis med sine kronikker, debatindlæg, redaktørarbejde for "Budstikken", engagement i nationale foreninger m.m.. Som studerende arbejdede han med "Ordbog over det norrøne prosasprog", og interessen for det oprindelige nordiske og danske sprog var hans hjertesag, uden at han dermed mistede blikket for andre aspekter af den nationale kamp. Derom vidner hans artikler til bl.a. "Danskeren". Og jeg lærte Arild at kende i slutningen af 90'erne i den nationale studentergroupe Dansk Forum. Da hed han i øvrigt stadig Mads Kierkegaard Otto.

Det siger noget om hans nationale engagement, at han ændrede sit oprindelige navn i gammelnordisk retning. Han dannede sig sine egne standpunkter på alle områder og lod sig ikke rive med af tidsånden. Hvis der var flere akademikere af hans støbning, ville der ikke være grund til bekymring for Danmarks fremtid, men nu vil hans uerstattelige indsats over de næste mange årtier blive stærkt savnet, og hans kække og godmodige personlighed ligeså.

P.N.B.

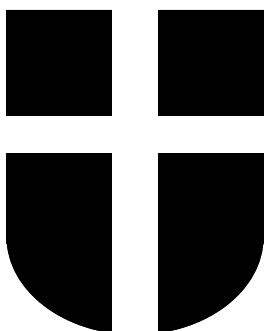
En anmeldelse af en anmeldelse

Den Danske Forening har udgivet en video om "Politiken-affæren" - Politikens tilsvining af en gruppe bekymrede mennesker, som mødtes i en kaffeklub.

På videoen, som kan ses på YouTube, fortæller forfatteren om baggrunden for affæren og kommenterer en række anmeldelser af bogen.

Bogen, som koster 198 kr., kan købes ved henvendelse til Den Danske Forening på tlf. 86132401 eller ved e-mail til adressen danskeren@danskeren.dk

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings konto i Danske Bank, reg. nr. 9173 konto 454-7551.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens konto i Danske Bank, reg. nr. 9173 konto 454-7551.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Eller send e-mail til danskeren@danskeren.dk*